

MEION

MHΔEN

SUBZERO
LIFE BEYOND PARKING

|

ΜΕΙΟΝ ΜΗΔΕΝ
ΖΩΗ ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΚΙΝΓΚ

||

NATIONAL TECHNICAL UNIVERSITY OF ATHENS
FACULTY OF ARCHITECTURAL ENGINEERING

ATHENS 14 JULY 2016

diploma project | Subzero_Life beyond Parking

Nominated for the EU Mies van der Rohe - Young Talent Architecture Awards 2016
Awarded an "Honorary Mention" at the European Architectural Medal Awards 2016

KOUTSIOMARIS DIONYSIOS, FIORENTINOS GEORGIOS, CHRONOPOULOS ARGYRIS

SUPERVISORS:
KOURKOULAS ANDREAS, ZACHARIADES JOHN

CONSULTANTS:
NIKOPOULOS GEORGIOS, ROSSIS NIKOS

ΕΘΝΙΚΟ ΜΕΤΣΟΒΙΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ
ΣΧΟΛΗ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΩΝ ΜΗΧΑΝΙΚΩΝ

ΑΘΗΝΑ 14 ΙΟΥΛΙΟΥ 2016

διπλωματική εργασία | Μείον Μηδέν_Ζωή πέρα από το παρκινγκ
Υποψηφιότητα στα βραβεία EU Mies van der Rohe - Young Talent Architecture Awards 2016
"Τιμητική Διάκριση" στα βραβεία European Architectural Medal Awards 2016

ΚΟΥΤΣΙΟΥΜΑΡΗΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ, ΦΙΟΡΕΝΤΙΝΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ ΑΡΓΥΡΗΣ

ΕΠΙΒΛΕΠΟΝΤΕΣ:
ΚΟΥΡΚΟΥΛΑΣ ΑΝΔΡΕΑΣ, ΖΑΧΑΡΙΑΔΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ

ΣΥΜΒΟΥΛΟΙ:
ΝΙΚΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, ΡΩΣΣΗΣ ΝΙΚΟΣ

ABSTRACT

This diploma project chose to place its setting in downtown Athens.

Our attention was captured by its latent dynamic and thus turned towards parking lots. Those structures can be seen as machines a habitier. The inhabitant, the car, seems to be deserting them. Amongst all types, that of the underground seemed more challenging.

Two radically different locations were chosen so as to create a dipole, the parts of which constitute a case study.

The one in Kaniggos square in Omonoia, the other in Rizari Street in Kolonaki. The latter surrounded by a sparse urban fabric, green spaces and cultural activities. The former situated in one of Athens's densest areas, surrounded by intense metropolitan activities, congestion, transportation.

Two places, two versions.
The clean and the dirty, serenity vs constant motion.

The context as the defining design principle. An obvious paradigm of two opposites in program and form which celebrate their birth from the Athenian womb. A paradigm that is about breathing new life into existing structures.

A revitalization that will offer its energy back to the city.

The two parking lots, imminent to economic collapse but also to nationalization in the upcoming decade call for their new role in the metropolis. We baptize them as metropolis's incubators, its accelerators (Kaniggos) or urban de-compressors (Rizari).

Inhabitation through the programmatic element of the hotel stretches the notion of viability after the alteration of parking lots.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Η παρούσα διπλωματική εργασία επέλεξε ως τόπο της το κέντρο της Αθήνας.

Η προσοχή μας κατελήφθη από τη λανθάνουσα δυναμική του και έτσι στράφηκε προς τους χώρους στάθμευσης. Αυτές οι δομές μπορούν να ειπωθούν ως μηχανές κατοίκησης. Ο κάτοικος, το αυτοκίνητο, φαίνεται να τις εγκαταλείπει. Μεταξύ όλων των τύπων, εκείνος των υπογείων φαινόταν περισσότερο προκλητικός.

Δύο ριζικά διαφορετικές θέσεις επιλέχθηκαν έτσι ώστε να δημιουργηθεί ένα δίπολο, τα μέρη του οποίου αποτελούν μια μελέτη case study.

Το ένα στην πλατεία Κάνιγγος στην Ομόνοια, το άλλο στην οδό Ριζάρη στο Κολωνάκι. Το τελευταίο περιβάλλεται από ένα αραιό αστικό ιστό, χώρους πρασίνου και πολιτιστικών δραστηριοτήτων. Το πρώτο βρίσκεται σε μία από τις πυκνότερες περιοχές της Αθήνας, περιβαλλόμενο από έντονες μητροπολιτικές δραστηριότητες, κυκλοφοριακή συμφόρηση, μεταφορές.

Δύο θέσεις, δύο εκδοχές.
Το καθαρό και το βρώμικο, γαλήνη εναντίον συνεχούς κίνησης.

Το πλαίσιο ως η καθοριστική σχεδιαστική αρχή. Ένα προφανές παράδειγμα δύο αντιθέτων στο πρόγραμμα και τη μορφή που γιορτάζουν τη γέννησή τους από την Αθηναϊκή μήτρα. Ένα παράδειγμα που πρόκειται να πνεύσει νέα ζωή σε υπάρχουσες δομές.

Μια αναζωογόνηση που θα προσφέρει την ενέργειά της πίσω στην πόλη.

Οι δύο χώροι στάθμευσης, επικείμενα σε οικονομική κατάρρευση, αλλά και σε δήμευση στην ερχόμενη δεκαετία, αναζητούν τον νέο ρόλο τους στη μητρόπολη. Τους βαφτίζουμε ως εκκολαπτήρια της μητρόπολης, τους επιταχυντές της (Κάνιγγος) ή τους αστικούς από-συμπιεστές (Ριζάρη).

Η κατοίκηση μέσα από το προγραμματικό στοιχείο του ξενοδοχείου εκτείνει την έννοια της βιωσιμότητας μετά την αλλοίωση των χώρων στάθμευσης.

"The problem with the future is that it never happens
but its the same damn present every day."
Janis Joplin

What characterizes the urban condition in these "the days of crisis" is not so much the infinite multiplicity of problems that we are called upon to tackle but the fact that they all hit us with equal force, no one less no one more than the other. They punch at us without any boxing sense, rendering us defenseless, sense-less. Without a thread to bring them together into a single narrative [that, could at least ask for one single answer, above all others] they blast at us, a paranoi[se] of issues pushing for a place in the line of the audible. Meaningless!

This project in central Athens investigates this very issue: the clarity in the audible and thence, unavoidably, of the visible!

It is not a solution for one site, which would make claims to realism. It is not even a proposal for all such sites which would make it a paradigm. It takes advantage of existing structures, two subterranean parking lots, misused, underused, disused. Two antipodal locations in the city - the one sparse, green, cultured, the other, dense, congested, intensely metropolitan - present us with a dialectic, a hammer and anvil condition, attempting to forge a clear urban metal.

To do that, the scheme abandons the safety of the surface or the rhetoric of 'the city in the sky' and, knowing that light has always come from the dark, it goes underground and inhabits it. A gate and a garden and an amphi-directional labyrinthine movement open up the section of the world for the city: Continuity!

Not for the present, it appears as an archaeology of the future, a reevaluation of values and the bringing to the surface of meanings forever latent in the structure of the city.
Utopian? Maybe... for the time being.

John Zachariades

"Το πρόβλημα με το μέλλον είναι ότι ποτέ δεν συμβαίνει
παρά είναι το ίδιο καταραμένο παρόν κάθε μέρα."
Janis Joplin

Αυτό που χαρακτηρίζει την αστική κατάσταση σε αυτές τις «ημέρες της κρίσης» δεν είναι τόσο η άπειρη πολλαπλότητα των προβλημάτων που καλούμαστε να αντιμετωπίσουμε, αλλά το γεγονός ότι όλα μας χτυπούν με την ίδια δύναμη, κανένα λιγότερο κανένα περισσότερο από ό, τι το άλλο. Μας χροθοκοπούν χωρίς καμία πυγμαχική αίσθηση, καθιστώντας μας ανυπεράσπιστους, αν-αίσθητους. Χωρίς ένα νήμα για να τα φέρουμε μαζί σε μια ενιαία αφήγηση [αυτό, θα μπορούσε τουλάχιστον να ζητήσει μία μόνο απάντηση, πάνω απ' όλα τα άλλα] ανατινάσσονται προς εμάς, μια παράνοια θεμάτων που πιέζει για μια θέση στη γραμμή του ακουόμενου. Χωρίς νόημα!

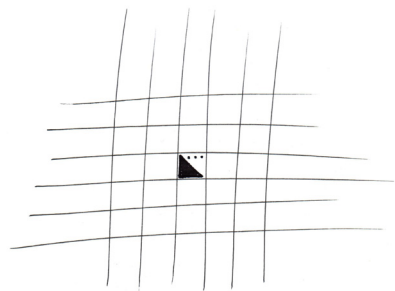
Η εργασία αυτή στη κεντρική Αθήνα διερευνά αυτό ακριβώς το θέμα: τη σαφήνεια στο ακουόμενο και επομένως, αναπόφευκτα, του ορατού!

Δεν είναι μια λύση για ένα οικόπεδο, η οποία θα έκανε διεκδικήσεις στο ρεαλισμό. Δεν είναι ούτε μια πρόταση για όλες αυτές τις τοποθεσίες, που θα την έκανε ένα παράδειγμα. Εκμεταλλεύεται υπάρχουσες δομές, δύο υπόγεια πάρκινγκ στάθμευσης, κακομεταχειρισμένα, υποχρησιμοποιούμενα, εγκαταλελειμμένα. Δύο αντίποδες τοποθεσίες στην πόλη - η μία αραιή, πράσινη, πολιτισμική, η άλλη, πυκνή, συμφόρημένη, έντονα μητροπολιτική - μας παρουσιάζουν μια διαλεκτική, μια κατάσταση με σφυρί και αμόνι, προσπαθώντας να σφυρηλατήσουν ένα σαφές αστικό μέταλλο.

Για να γίνει αυτό, το σχέδιο εγκαταλείπει την ασφάλεια της επιφάνειας ή τη ρητορική της «πόλης στον ουρανό» και, γνωρίζοντας ότι το φως προερχόταν ανέκαθεν από το σκοτάδι, πηγαίνει στο υπόγειο και το κατοικεί. Μια πύλη και ένας κήπος και μια αμφι-κατευθυντήρια δαιδαλώδης κίνηση ανοίγει τη τομή του κόσμου για την πόλη: Συνέχεια!

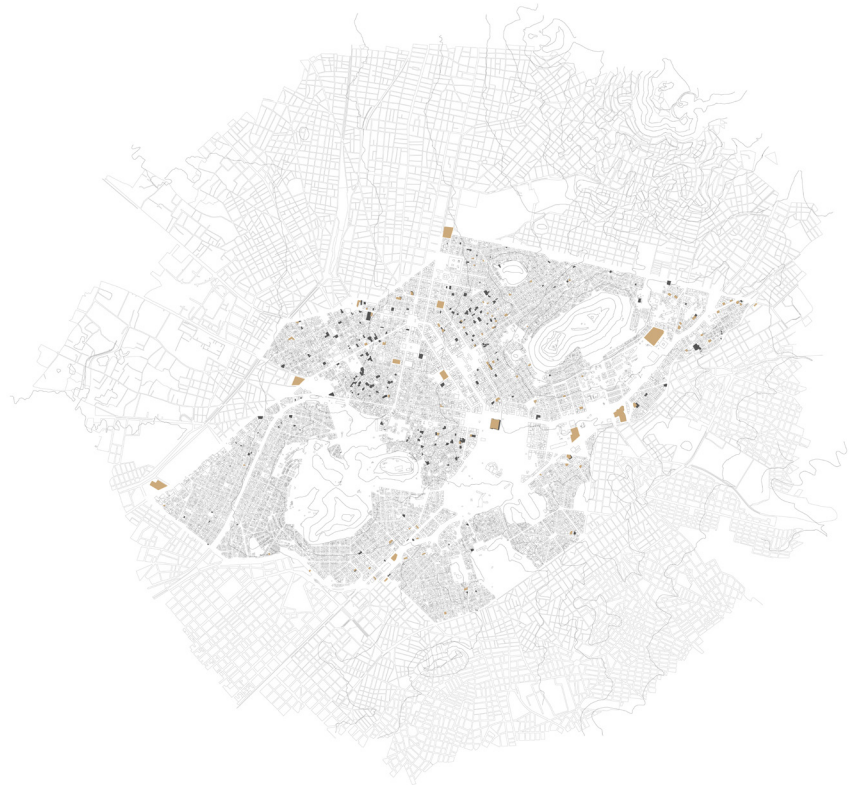
Όχι για το παρόν, εμφανίζεται ως μια αρχαιολογία του μέλλοντος, μια επανεκτίμηση των αξιών και ανάδυση στην επιφάνεια νοημάτων λανθάνοντων πάντα μέσα στη δομή της πόλης.
Ουτοπικό? Ίσως ... για την ώρα.

Γιάννης Ζαχαριάδης

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ	V
ΣΧΟΛΙΟ ΕΠΙΒΛΕΠΟΝΤΑ	VII
ΕΙΣΑΓΩΓΗ	1
ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗΣ	5
ΚΑΝΙΓΓΟΣ	9
ΥΦΙΣΤΑΜΕΝΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ	11
ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΠΡΟΤΑΣΗΣ	15
ΡΙΖΑΡΗ	43
ΥΦΙΣΤΑΜΕΝΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ	45
ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΠΡΟΤΑΣΗΣ	49

υπαίθρια / υπέργεια πάρκινγκ ■
 υπόγεια πάρκινγκ ■

*καταγραφή εντός του κεντρικού δακτυλίου της Αθήνας την περίοδο 2015 - 2016

ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ 2010, ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑ ΠΕΡΙΠΟΥ 100.000 ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ ΑΝΑΖΗΤΟΥΝ ΘΕΣΗ ΣΤΑΘΜΕΥΣΗΣ ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ ΣΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ 9ΠΜ – 1ΜΜ.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΠΑΝΩ, ΤΑ 65.000 ΚΑΤΑΛΗΓΟΥΝ ΝΑ ΣΤΑΘΜΕΥΟΥΝ ΣΕ ΝΟΜΙΜΕΣ, ΕΝΩ ΤΑ 35.000 ΣΕ ΠΑΡΑΝΟΜΕΣ ΘΕΣΕΙΣ.

Ο ΣΥΝΟΛΙΚΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΩΝ ΥΠΑΙΘΡΙΩΝ, ΥΠΕΡΓΕΙΩΝ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΥΠΟΓΕΙΩΝ ΧΩΡΩΝ ΣΤΑΘΜΕΥΣΗΣ ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΔΑΚΤΥΛΙΟΥ ΕΙΝΑΙ 289, ΚΑΛΥΠΤΟΝΤΑΣ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΑΠΟ 207.950 ΤΕΤΡΑΓΩΝΙΚΑ ΜΕΤΡΑ ΤΟΥ ΑΘΗΝΑΪΚΟΥ ΤΟΠΙΟΥ ΚΑΙ ΠΡΟΣΦΕΡΟΝΤΑΣ ΠΕΡΙΠΟΥ 33.600 ΘΕΣΕΙΣ ΣΤΑΘΜΕΥΣΗΣ.

ΤΟ ΣΥΝΟΛΙΚΟ ΜΕΓΕΘΟΣ ΤΩΝ ΠΡΟΣΦΕΡΟΜΕΝΩΝ ΧΩΡΩΝ ΣΤΑΘΜΕΥΣΗΣ ΑΝΕΡΧΕΤΑΙ ΣΤΑ 640.000 ΤΕΤΡΑΓΩΝΙΚΑ ΜΕΤΡΑ.

ΕΝΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΠΟΥ ΕΝΑΝΤΙΩΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΣΥΝΗΘΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ ΟΤΙ Η ΑΘΗΝΑ ΥΠΟΦΕΡΕΙ ΑΠΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΕΛΛΕΙΨΗ ΧΩΡΩΝ ΣΤΑΘΜΕΥΣΗΣ, ΕΙΔΙΚΑ ΑΝ ΛΑΒΟΥΜΕ ΥΠΟΨΗ ΤΟ ΓΕΓΟΝΟΣ ΟΤΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΑΠΟ ΤΟ 50% ΤΩΝ ΠΑΡΑΠΑΝΩ ΠΑΡΚΙΝΓΚ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ ΑΔΕΣΜΕΥΤΟ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑ ΚΑΤΑ ΤΙΣ ΩΡΕΣ ΔΙΧΜΗΣ.

ΣΥΝΟΔΕΥΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΓΕΓΟΝΟΣ ΟΤΙ Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΡΙΣΗ ΕΧΕΙ ΜΕΙΩΣΕΙ ΚΑΤΑ ΠΕΡΙΠΟΥ 30% ΤΗ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ ΤΩΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ ΚΑΙ ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΑ ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΙΣ ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΠΟΛΕΟΔΟΜΙΚΕΣ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΠΟΥ ΑΜΦΙΣΒΗΤΟΥΝ ΤΗΝ ΥΠΑΡΞΗ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΥ ΣΤΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ, ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΟΙ ΜΕ ΠΛΕΟΝΑΣΜΑ ΧΩΡΟΥ ΣΤΑΘΜΕΥΣΗΣ, ΜΕΓΑΛΟ ΚΟΜΜΑΤΙ ΤΩΝ ΟΠΟΙΩΝ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΣΤΑ ΠΡΟΘΥΡΑ ΤΗΣ ΜΕΤΑΤΡΟΠΗΣ ΤΟΥ ΣΕ ΔΗΜΟΣΙΑ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΧΩΡΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ ΤΙΘΕΤΑΙ ΖΗΤΗΜΑ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΥ.

Η έντονη επιθυμία μας στο ξεκίνημα αυτής της διπλωματικής ήταν να ασχοληθούμε με ένα θέμα που αφορά την Αθήνα και συγκεκριμένα το κέντρο της. Η προσοχή μας, στραμμένη γύρω από το λανθάνον δυναμικό της πόλης, είτε λόγω κρίσης είτε αν θέλετε λόγω προσωπικής επιθυμίας να μην ασχοληθούμε με την παραγωγή ενός νέου αντικειμένου, μας οδήγησε σε μια από τις πιο ουδέτερες δομές της αστικής ζωής, τα πάρκινγκ. Στα δικά μας μάτια ο κτριακός αυτός τύπος παρομοιάζεται με μια μηχανή, με την έννοια του μασιν α αμπιτέ μόνο που ο κάτοικός τους, εν προκειμένω το αυτοκίνητο, μοιάζει εν μέσω κρίσης να τα εγκαταλείπει. Ανάμεσα στα υπαίθρια, υπέργεια και υπόγεια πάρκινγκ εμείς στρέψαμε την έρευνά μας γύρω από τα υπόγεια λόγω του ότι αποτελούν τη δυσμενέστερη συνθήκη εξέτασης των χώρων αυτού του τύπου με εμπόδια όπως η απουσία φυσικού φωτός, ο μεγάλος όγκος τετραγωνικών μέτρων, η κυκλοφορία εντός αυτών, η απουσία σημαίνουσας υπέργειας μορφής. Σήμερα πρόκειται να ασχοληθούμε με δύο μηχανές η έρευνά μας πάνω στις οποίες αποδεικνύει πως οδηγούνται σε απόσυρση. Πρόκειται για τα δύο υπόγεια πάρκινγκ της αλυσίδας rolis park στο κέντρο της Αθήνας, ευρισκόμενα στην πλατεία Κάνιγγος και οδό Ριζάρη αντίστοιχα.

Η ήδη και μάλιστα πολλάκις διατυπωμένη ρητορική περί της αποπομπής του αυτοκινήτου από τα κέντρα των πόλεων δίνει αφορμή στο εγχείρημα μετατροπής των πάρκινγκ αυτών. Αυτό ισχυροποιείται αν παρατηρήσει κανείς την κατιούσα πορεία των ισολογισμών των συγκεκριμένων πάρκινγκ αλλά και την προκύπτουσα από στοιχεία περίσσεια χώρου που παραμένει σε αδράνεια εντός αυτών είτε λόγω κρίσης είτε λόγω νοοτροπίας. Αν σε αυτά προσθέσει κανείς την αλλαγή ιδιοκτησιακού καθεστώτος από το 2030 και μετά όπου αυτά περνούν στο ελληνικό δημόσιο τότε προκύπτει ένα ζήτημα διαχείρισης των χώρων αυτών, το οποίο και εν τέλει αποτελεί για μας ζήτημα σχεδιασμού.

Αυτό όμως που διαφοροποιεί ριζικά τα δυο πάρκινγκ και τελικά οδηγεί σε δύο παρεμβάσεις διαφορετικού χαρακτήρα είναι η χοροθέτησή τους στην πόλη, το πλαίσιο που τα περιβάλλει η αλλιώς το context, το καθένα με ιδιαίτερα χαρακτηριστικά, τα οποία μας οδήγησαν στην επιλογή τους όχι μόνο ως μονάδες αλλά και ως ενδιαφέρον δίπολο το οποίο και επέτρεψε στη διπλωματική την ανάληψη μορφής case study. Δύο εκ διαμέτρου αντίθετα περιβάλλοντα, δυο περιπτώσεις, δύο πόλοι, δύο εκδοχές. Η πλατεία Κάνιγγος όπου συναντάμε όξυνση της μητροπολιτικής έντασης, χωρική πύκνωση αστικών καταστάσεων και χρήσεων, ένταση, ταχύτητα, εναλλαγή. Η Ριζάρη από την άλλη όπου ο αραιός ιστός, το πράσινο και η εγγύτητα χαλαρών χρήσεων πολιτισμού στέκει ως αντίθετικό παράδειγμα.

υπαίθριοι χώροι στάθμευσης

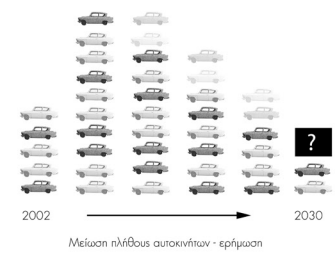
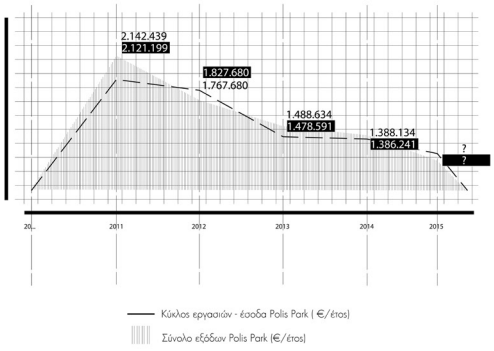
υπεργειακοί χώροι στάθμευσης

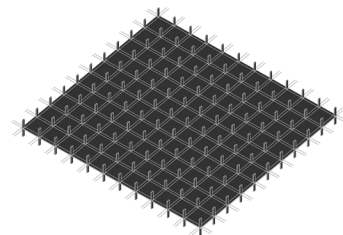

υπόγειοι χώροι στάθμευσης

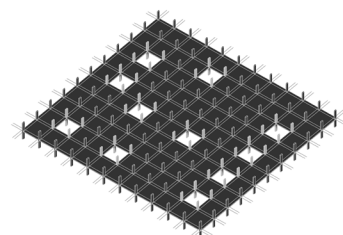
Πάρκινγκ	Πλήθος	Τετραγωνικά (m ²)	Μ.Ο.Ε. (m ²)	Θέσεις στάθμευσης
Υπαιθρια	124	60.918	491	4061
Μονώροφα	34	14.212	418	948
Διώροφα	8	4.520	565	251
Τριώροφα	6	4.560	760	253
Τετραώροφα	7	87.452	12.493	4.372
Πενταώροφα	4	24.150	6.037	1.210
Εξαώροφα	3	40.008	13.336	2.000
Επταώροφα	3	11.760	3.920	558
Οκταώροφα	3	9.728	3.242	463
Εννιάοροφα	1	6.320	6.320	300
Δεκαώροφα	3	25.150	8.383	1.257
Υπόγεια	93	357.344	3.842	17.867
Σύνολο	289	646.122	207	33.540

*καταγραφή εντός του κεντρικού δακτυλίου της Αθήνας την περίοδο 2015 - 2016

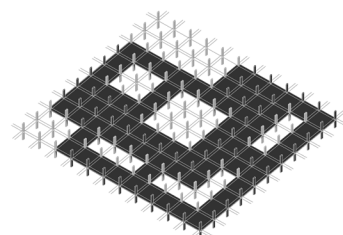

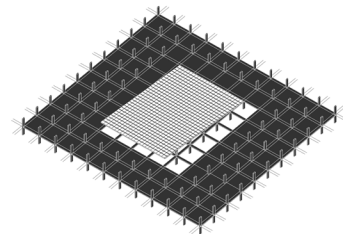
διατήρηση φέροντα οργανισμού

φατνωματική αφαίρεση πλάκας και ενίσχυση υποστυλωμάτων

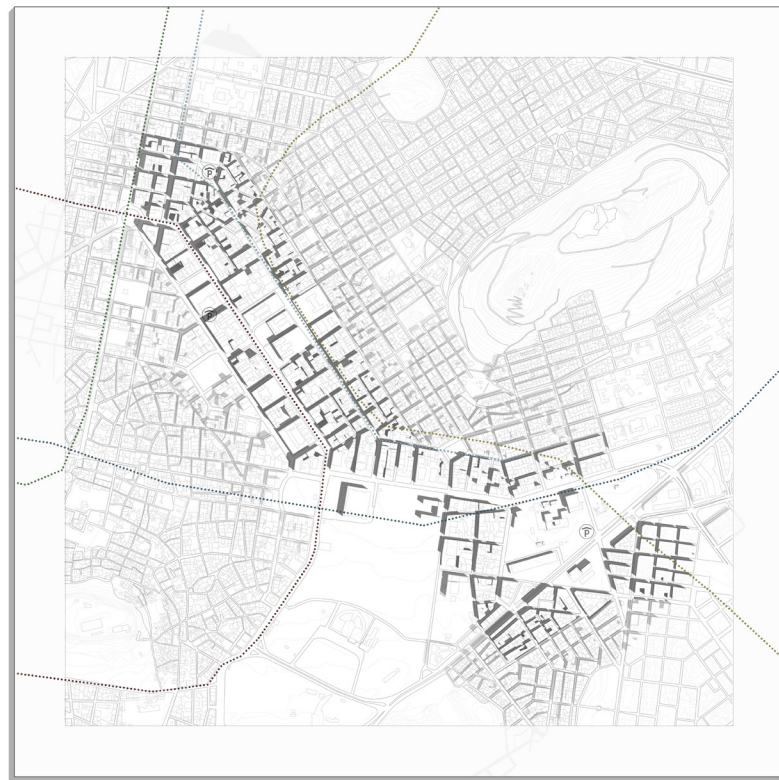
μηχανική αφαίρεση πλάκας και ενίσχυση υποστυλωμάτων με FRP

δημιουργία νέας πλάκας με έδραση επάνω στον υπάρχοντα φέροντα οργανισμό

Επιλέγονται δύο στρατηγικές οι οποίες και ανικατοπνρίζουν το πλαίσιο των δύο πάρκινγκ. Στην περίπτωση της Κάνιγγος η υπέρθεση η στακάρισμα λειτουργιών με εργαλείο την τομή δίνει βάση στον κατακόρυφο άξονα. Η αφαίρεση μάζας έχει ως στόχο τη διεύθυνση της λογικής με την οποία η πόλη δομεί και αρθρώνει τις δραστηριότητές της σε υπέργειο επίπεδο. Η λειτουργική πυκνότητα και η μίξη χρήσεων, καθώς και η καθ' ύψος επικοινωνία τους, μια μικρογραφία του τμήματος πόλης που υπερτίθεται του πάρκινγκ και συνιστά και το context της Κάνιγγος, συνθέτει και τον τρόπο που αυτή επικοινωνεί με τον αστικό ιστό. Η προσθήκη ενός σταθμού μετρό στο χαμηλότερο επίπεδο, έρχεται να εντείνει την απόπειρα εντατικοποίησης μιας μικρογραφίας αστικού προγράμματος. Η Κάνιγγος μετατρέπεται σε πύλη, από κάτω προς τα πάνω και αντίστροφα. Ένας αδιάκοπος υποδοχέας ροών με δυο κατευθύνσεις, σεβόμενος τη λειτουργική ροικότητα του επιπέδου της πόλης την οποία η πρόταση επιχειρεί να διατηρήσει. Από την άλλη, στη Ριζάρη η στρατηγική επηρεάζεται από τη χαλαρή διασπορά χρήσεων που επικρατεί γύρω της. Το context πάλι λειτουργεί ως οδηγός, καθώς επιλέγεται ο τονισμός και η πλήρης εκμετάλλευση του χαρακτηριστικά επικρατέστερου οριζόντιου άξονα του οικοπέδου. Με εργαλείο την κάτοψη οδηγούμαστε στη σταδιακή αποκάλυψη των επιπέδων του πάρκινγκ, ως αλληλουχία πλακών μέσα σε ένα αυστηρά ορισμένο όριο-κρατήρα. Οι λειτουργίες απλώνονται, η αφαίρεση μάζας παίρνει το χαρακτήρα του σταδιακού ξεφλουδίσματος υπηρετώντας μια διαδοχικότητα στη σχέση με την πόλη. Η Ριζάρη ως κήπος-τύπα μέσα σ' ένα κήπο (πάρκο Ευαγγελισμού, βυζαντινού, πολεμικού μουσείου) εμφανίζει το βάθος της τομής της και δηλώνει έντονα την παρουσία της. Καλεί τον επισκέπτη να εισέλθει στο εμφανώς χαλαρότερο σε ένταση και χοροθέτηση πρόγραμμά της. Η πόλη και οι ροές (εγγύτητα μετρό) μοιάζουν να βυθίζονται εντός του πάρκινγκ και να διαμοιράζονται ομοιότροπα με τον περίγυρο.

Τη λογική της συνθετικής παρέμβασης έρχεται να συμπληρώσει και να υλοποιήσει εκείνη της δομικής. Το χαρακτηριστικά που αναδεικνύονται ως επαναλαμβανόμενα στοιχεία και στα δύο πάρκινγκ και συνθέτουν τον καμβά της παρέμβασης είναι τα εξής : ορθοκανονικός κάναβος διαστάσεων 7 X 7 μ., φέρον οργανισμός από οπλισμένο σκυρόδεμα με τοιχεία 40x80 και 40x 1,00, πλάκες σάντουιτς πάχους 25-30 cm με ενσωματωμένες ενισχυμένες ζώνες, κλίση πλάκας της τάξης του 2%. Η ριζάρη επιπροσθέτως χωρίζεται σε δύο ενότητες επιπέδων με σχέση σπλιτ λεβελ και καθαρό ύψος ορόφου 2,50 και στην Κάνιγγος με καθαρό ύψος ορόφου 2,70 η κατακόρυφη επικοινωνία εξασφαλίζεται με δυο αντιδιαμετρικές κυκλικές ράμπες. Τα στοιχεία αυτά αποτελούν απaráβατους κανόνες. Η διατήρηση του φέροντα οργανισμού σε συνδυασμό με τη φατνωματική αφαίρεση τμημάτων πλάκας όπου κρίνεται σκόπιμο κρίνεται ως ρεαλιστική και εφαρμόσιμη. Την περίπτωση αφαίρεσης στάθμης ολικά η και τμηματικά θα ακολουθούσε η ενίσχυση υποστυλωμάτων και πλακών με FRP, υφάσματα δηλαδή μίας η και δύο διευθύνσεων που αποτελούνται από συνδυασμό ινών άνθρακα, γυαλιού και αραμιδίου σε μήτρα εποξειδικής ρητίνης. Η εκάστοτε επέκταση των διαστάσεων δομικών στοιχείων γίνεται πάντοτε πάνω στα ήδη υπάρχοντα.

Κέντρο Γραφείων (Office Center) | Μέγα Γραφείο (Large Office) | Πεδίο Γραφείων (Office Field) | Κάτω Γραφείο (Lower Office) | Γραφείο Γραφείων (Office Office)

ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΑΝΙΤΣΟ

ΟΔΟΣ ΡΙΖΗ

Η κάθε μηχανή υποστηρίζει την έκφανση της μητροπολιτικής ζωής που την περιβάλλει.

Έτσι και η Κάνιγγος με το κτιριολογικό της πρόγραμμα διευκολύνει ή και συντηρεί αυτή τη συνθήκη με στόχο αυτή να καλύπτει το φάσμα ενός πλήρους 24ώρου. Η εστίαση, το εμπόριο, η στάση, η εναλλαγή εικόνας και τόπου τη μέρα, η διασκέδαση, η εκτόνωση και η περιπλάνηση τη νύχτα είναι στοιχεία που ενσωματώνονται στο πρόγραμμα και υπηρετούν τον έντονο αστικό χαρακτήρα της παρέμβασης.

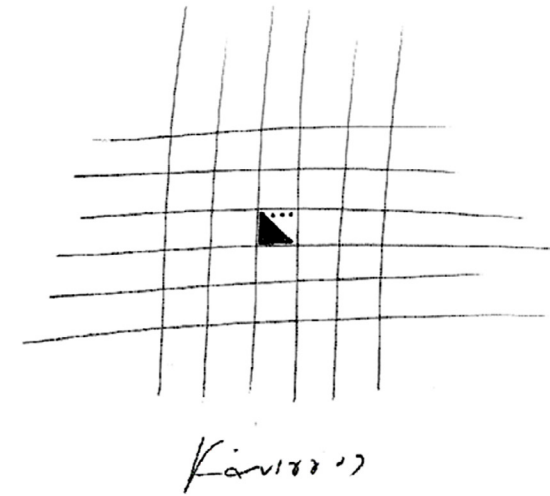
Η Ριζάρη με τη σειρά της έρχεται και αυτή να υπηρετήσει μια ανάγκη που προκύπτει μέσα από τον ίδιο το χαρακτήρα της ζωής στη μητρόπολη, την αποσυμπίεση του προγράμματός της. Αυτό επιχειρείται με ένα πρόγραμμα χρήσεων που σχετίζονται με το σώμα, τον πολιτισμό, τη δημιουργικότητα μέσα από τη συνύπαρξη με άλλους, την κοινωνικοποίηση αλλά και απομόνωση ταυτόχρονα και τη χαλάρωση.

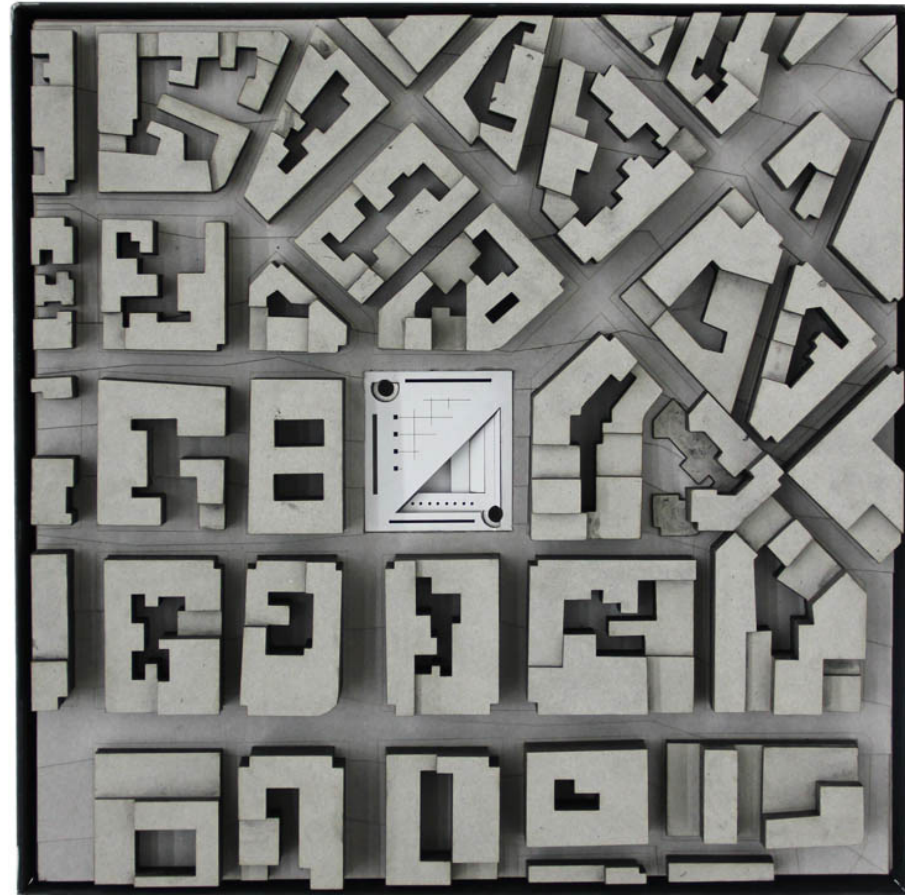
Ως κοινό προγραμματικό στοιχείο των δύο λύσεων εισάγεται η κατοίκηση. Σε αμφότερες τις λύσεις η κατοίκηση εισέρχεται ως το φόντο που πλαισιώνει και ολοκληρώνει το λειτουργικό παζλ τροφοδοτώντας το με ζωή και ταυτόχρονα αποδίδοντας τη πίσω. Βρίσκεται εκεί προκειμένου να τονώσει τη έννοια της βιωσιμότητας αυτών των χώρων μετά τη μετατροπή τους. Παρά το γεγονός ότι αυτή εμφανίζεται ομοιότροπα και στα δύο προγράμματα, οι τελικές εκφράσεις της διαφέρουν ριζικά στον τρόπο που πλαισιώνουν το πρόγραμμα.

Παρατηρούμε το σχηματισμό ενός διπόλου. Από τη μία συμπίεση, από την άλλη από-συμπίεση, ταχύτητα και επιβράδυνση, συνεχής κίνηση-στάση, «βρώμικο»-«καθαρό», πύλη-κήπος. Ένα κεις σταντι με δύο πόλους που ο ένας έρχεται να συμπληρώσει τον άλλο. Ένα δίπολο που αποκαλύπτει τις δυνατότητες ενός λανθάνοντος δυναμικού ανάλογα με τον χαρακτήρα του τροφοδότη του, την πόλη δηλαδή.

*τηρή εκδόσεων: επίσημη ιστοσελίδα Polis Park

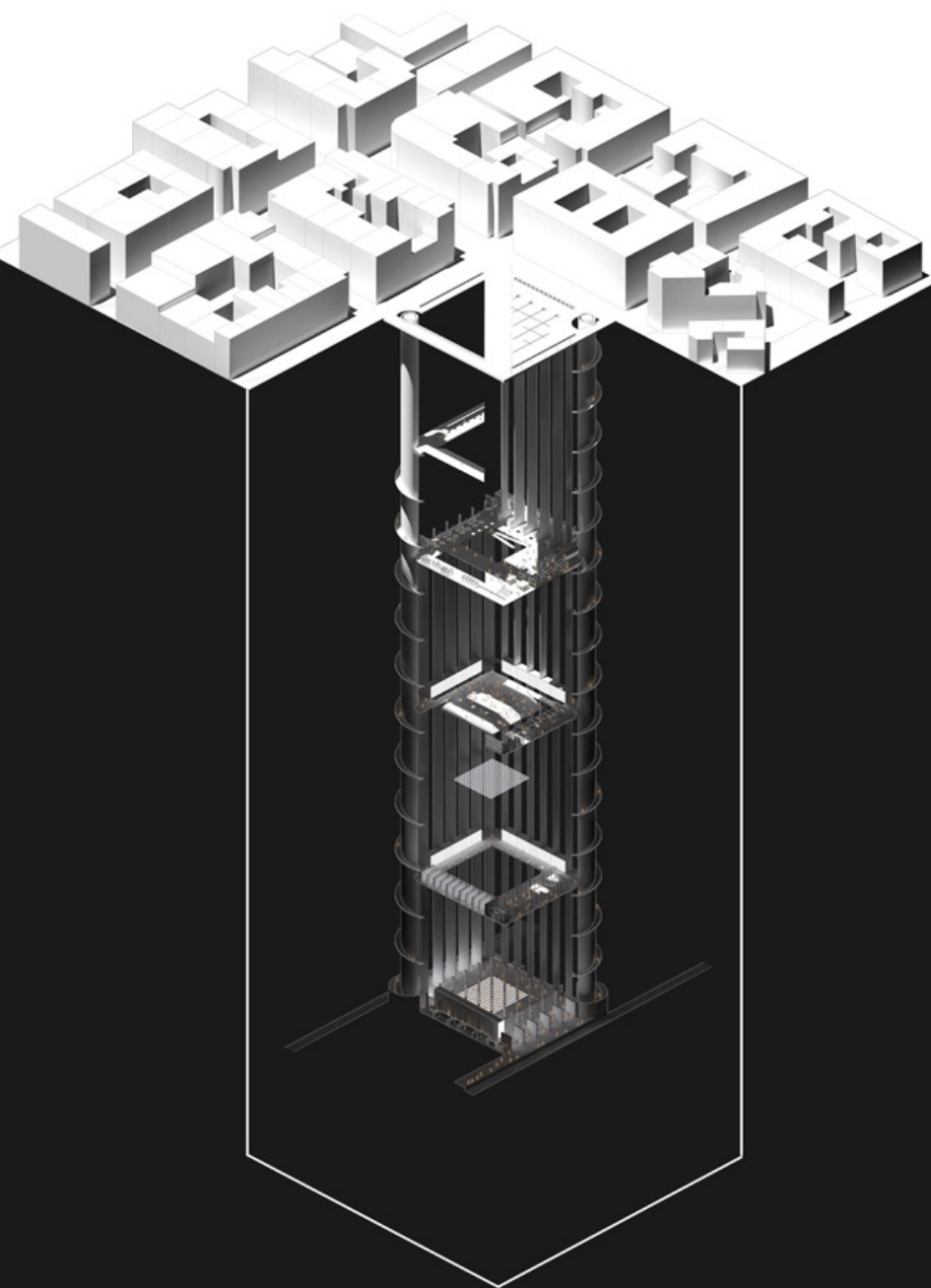

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΠΡΟΤΑΣΗΣ

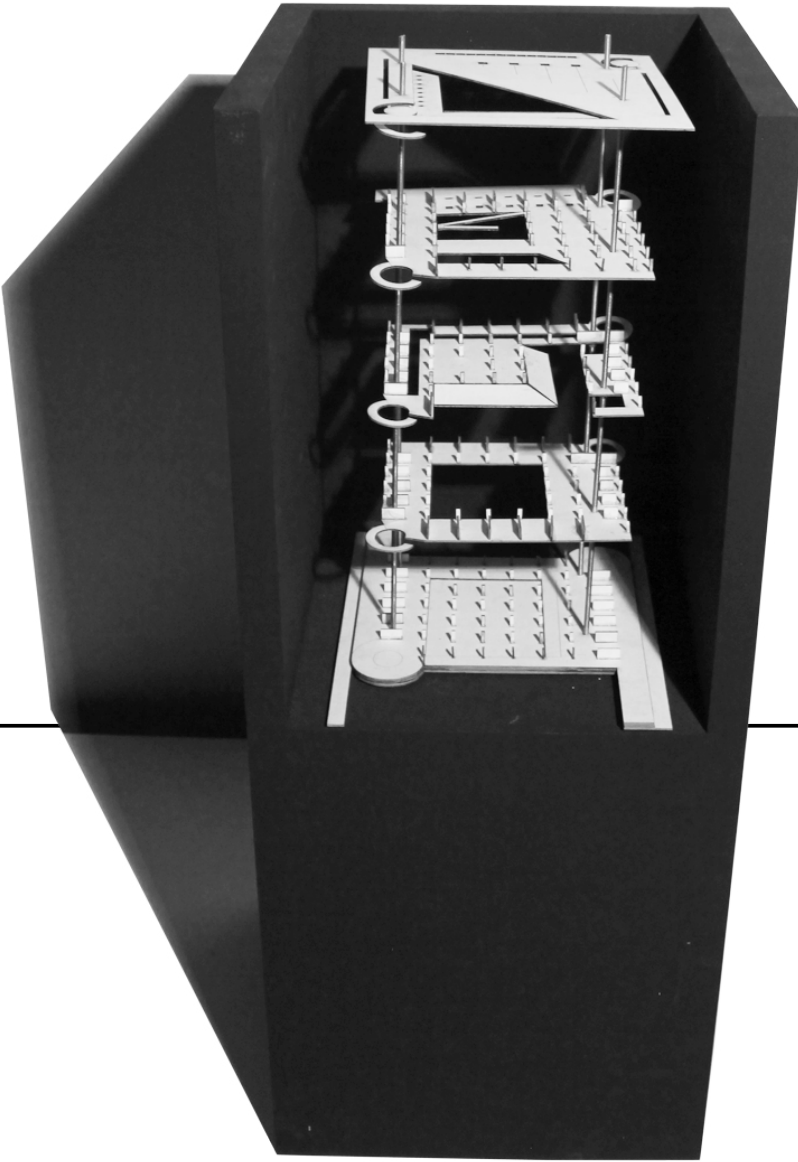
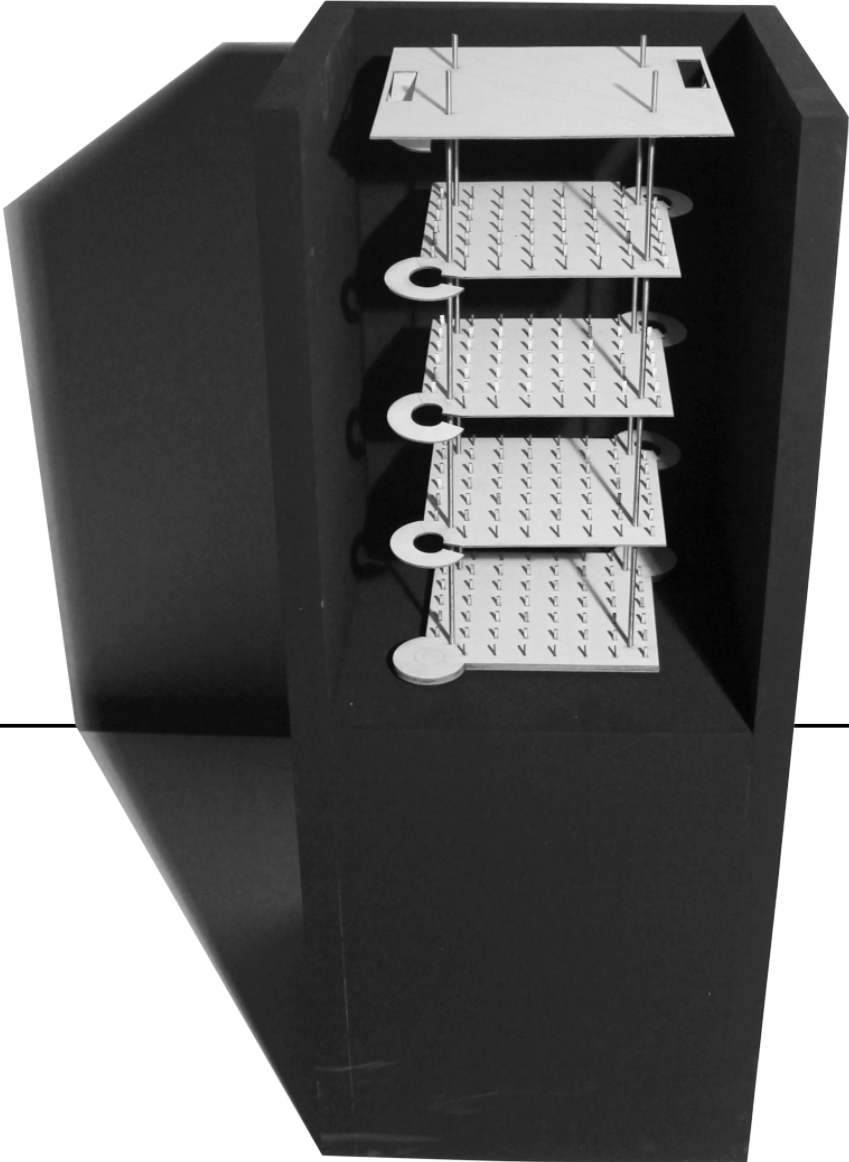
Όπως προαναφέρθηκε η στρατηγική που ακολουθείται στην πλατεία Κάνιγγος καθορίζεται από τη λογική της πυκνότητας και των εναλλασσόμενων αστικών γεγονότων της περιοχής που την περιβάλλει. Επιχειρεί να εισάγει αυτή τη ζωή και τη μορφή της μέσα της. Πάνω στη λογική του στακαρίσματος λειτουργιών επιλέγεται στο πρώτο επίπεδο η τοποθέτηση μιας αγοράς και φαγείων, στο δεύτερο μιας πλατείας και περιμετρικά αυτής σε δύο επίπεδα ένα γυμναστήριο, ένα ξενοδοχείο και μια ζώνη δώροφων μαγαζιών και υπηρεσιών. Στο τελευταίο και 4ο επίπεδο προτείνεται η διέλευση της κίτρινης γραμμής του μετρό η οποία είχε προβλεφθεί να περνά από τη γειτονική πλατεία Εξαρχείων. Ανάμεσα στις δύο αποβάθρες τοποθετείται ο μεγαλύτερος σε έκταση επιφάνειας ελεύθερος χώρος του πάρκινγκ ο οποίος κατά βάση λειτουργεί ως χώρος διασκέδασης (κλαμπ) και συμπληρωματικά ως πολυχώρος πολιτιστικών και μη δραστηριοτήτων.

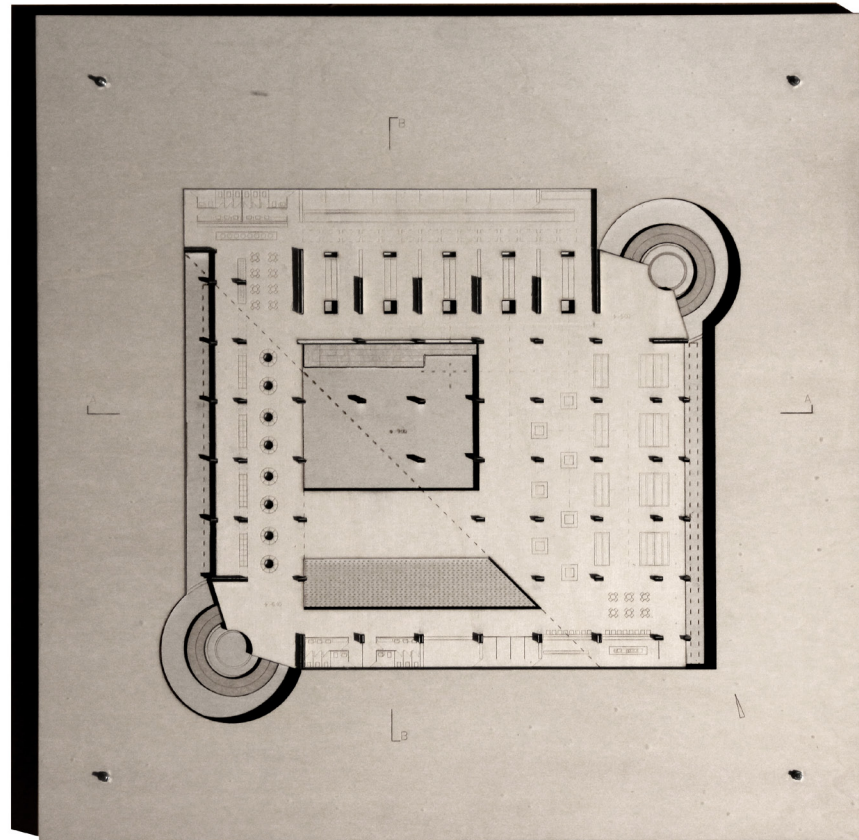
Αρχικά, ο σχεδιασμός και η διάνοιξη της επιφάνειας του πάρκινγκ πατά πάνω στη λογική που η ίδια η πόλη επιτάσσει. Μέλημά μας αποτελεί η διατήρηση των κυρίαρχων ροών και η ανεμπόδιστη όπως προυπήρχε με μικρές αποκλίσεις κίνηση των πεζών και αμαξιών. Ως αποτέλεσμα το τρίγωνο προς τη μεριά του πολυτεχνείου και των οδών Τζωρτζ και Χαλκοκονδύλη διατηρείται ως το ωφέλιμο υπέργειο κομμάτι στάσης και κίνησης των πεζών. Το τρίγωνο από τη μεριά των οδών Βερανζέρου και Κάνιγγος αφαιρείται και λειτουργεί ως η κοάνη που παραλαμβάνει τις κύριες ροές προσβάσεων των πεζών προκειμένου αυτές να αρχίσουν να διοχετεύονται προς τα κάτω.

Η τρυπολογία της επιφάνειας επιλέγεται με τρόπο τέτοιο ώστε να μη διαταράσσει τη ροικότητα των κινήσεων της πόλης και να αποκαλύψει ορισμένες πτυχές της ζωής του υπογείου προϊδεάζοντας τον επισκέπτη για τα γεγονότα που πρόκειται να βιώσει καλώντας τον να εισέλθει στον κόσμο του. Στο τρίγωνο των τζωρτζ και κάνιγγος σχισμές και ορθογωνικές τρύπες αφορούν το φωτισμό της αγοράς και του ξενοδοχείου καθώς και του μετρό. Μέσω αυτών των τρυπών η ζωή της πόλης βρίσκεται σε διαρκή και φιλτραρισμένη επαφή με εκείνη του πάρκινγκ. Μυρωδιές προερχόμενες από τα προϊόντα και τα φαγεία της αγοράς, ο ήχος του πλήθους που διασκεδάζει τη νύχτα, το φως που εξασφαλίζει τη συνέχιση της ζωής του υπόγειου πάρκινγκ, οπτικές φυγές που φτάνουν ως και το δεύτερο επίπεδο υπό το μηδέν αποτελούν στοιχεία που στέκουν εκεί ως υπενθύμιση του όγκου δραστηριοτήτων που συμβαίνουν μερικά μέτρα κάτω από την πλατεία. Η πλατεία Κάνιγγος αποκτά τη μορφή ενός χαλιού που τονίζει το κενό που δημιουργεί στον πυκνό αστικό ιστό. Το χαλί αυτό δίνει έμφαση στην παρέμβαση, λειτουργεί ως το φίλτρο μεταξύ δύο κόσμων.

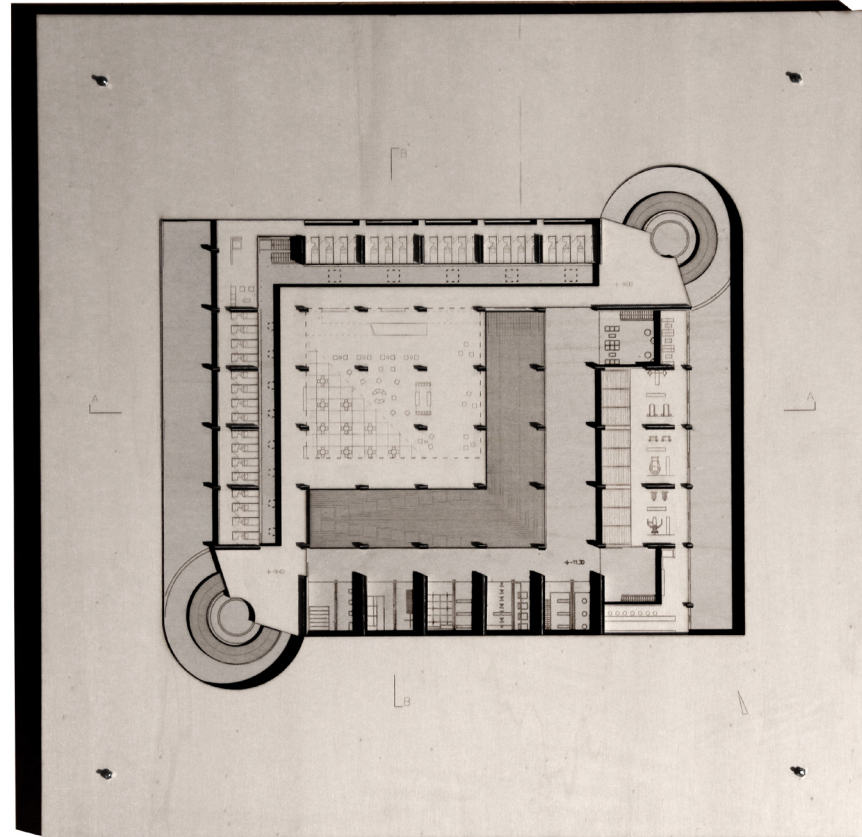
Οι κυκλικές ράμπες αυτοκινήτων διατηρούνται ως κατακόρυφο σύστημα επικοινωνίας του πάρκινγκ, ωστόσο στη συγκεκριμένη περίπτωση αφορούν κυρίως τους χρήστες του μετρό καθώς διατρυπούν και τις τέσσερις πλάκες. Η πρώτη κατάβαση κάθε μιας από αυτές που μέχρι πρότινος ήταν ευθύ επίπεδο καταργείται και οι κυκλικές ράμπες επεκτείνονται για ένα ακόμα επίπεδο αποκαλύπτοντας τη χαρακτηριστική γεωμετρία τους στην πόλη μέσω ενός κυκλικού τοίχου που περιβάλλει αυτές και τα ασανσέρ που εσωκλείουν. Δύο τοπόσημα, δύο κατακόρυφα σπειράματα είσοδοι για το μετρό δημιουργούνται στην πλατεία. Η άμεση κατάβαση έχει σηματοδοτηθεί και νοηματοδοτηθεί. Η ράμπα των βερανζέρου και κάνιγγος σταματά στο πρώτο ημιεπίπεδο του πάρκινγκ προκειμένου αυτό να ισχυροποιηθεί ως σημείο εισόδου και εξόδου ταυτόχρονα. Ο περιηγητής παίρνοντας μια γεύση αυτού που αποχαιρετά εξέρχεται στην πόλη μέσω της μνημειακής πρώτης σκάλας.

Η τρυπολογία της επιφάνειας επιλέγεται με τρόπο τέτοιο ώστε να μη διαταράσσει τη ροικότητα των κινήσεων της πόλης και να αποκαλύψει ορισμένες πτυχές της ζωής του υπογείου προϊδεάζοντας τον επισκέπτη για τα γεγονότα που πρόκειται να βιώσει καλώντας τον να εισέλθει στον κόσμο του. Στο τρίγωνο των τζωρτζ και κάνιγγος σχισμές και ορθογωνικές τρύπες αφορούν το φωτισμό της αγοράς και του ξενοδοχείου καθώς και του μετρό. Μέσω αυτών των τρυπών η ζωή της πόλης βρίσκεται σε διαρκή και φιλτραρισμένη επαφή με εκείνη του πάρκινγκ. Μυρωδιές προερχόμενες από τα προϊόντα και τα φαγεία της αγοράς, ο ήχος του πλήθους που διασκεδάζει τη νύχτα, το φως που εξασφαλίζει τη συνέχιση της ζωής του υπόγειου πάρκινγκ, οπτικές φυγές που φτάνουν ως και το δεύτερο επίπεδο υπό το μηδέν αποτελούν στοιχεία που στέκουν εκεί ως υπενθύμιση του όγκου δραστηριοτήτων που συμβαίνουν μερικά μέτρα κάτω από την πλατεία. Η πλατεία Κάνιγγος αποκτά τη μορφή ενός χαλιού που τονίζει το κενό που δημιουργεί στον πυκνό αστικό ιστό. Το χαλί αυτό δίνει έμφαση στην παρέμβαση, λειτουργεί ως το φίλτρο μεταξύ δύο κόσμων.

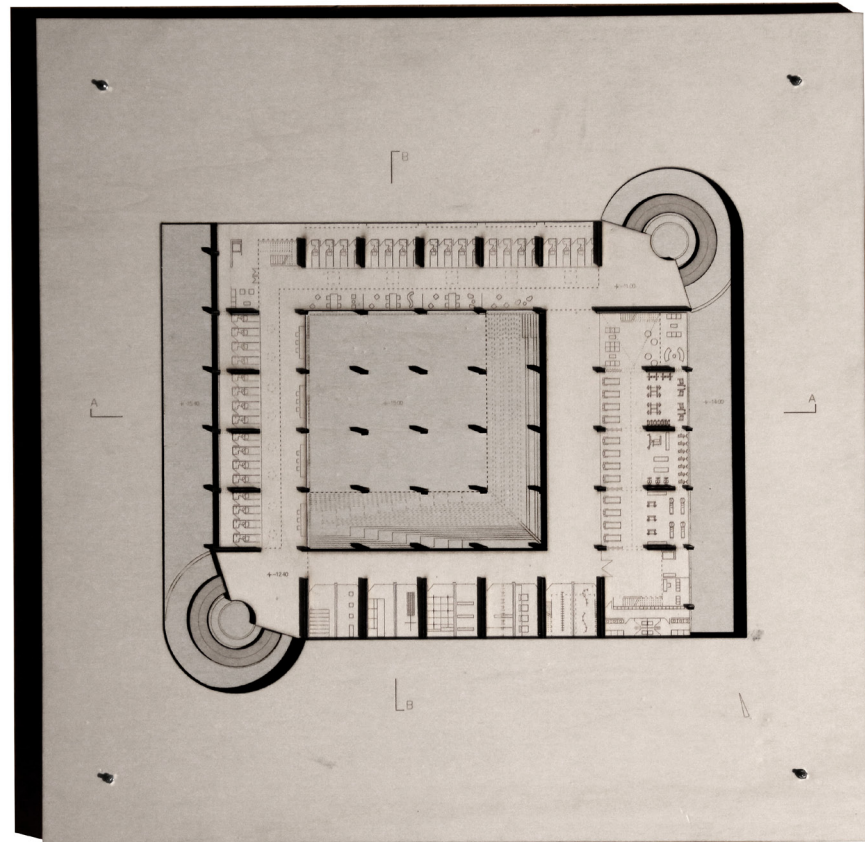
Οι κυκλικές ράμπες αυτοκινήτων διατηρούνται ως κατακόρυφο σύστημα επικοινωνίας του πάρκινγκ, ωστόσο στη συγκεκριμένη περίπτωση αφορούν κυρίως τους χρήστες του μετρό καθώς διατρυπούν και τις τέσσερις πλάκες. Η πρώτη κατάβαση κάθε μιας από αυτές που μέχρι πρότινος ήταν ευθύ επίπεδο καταργείται και οι κυκλικές ράμπες επεκτείνονται για ένα ακόμα επίπεδο αποκαλύπτοντας τη χαρακτηριστική γεωμετρία τους στην πόλη μέσω ενός κυκλικού τοίχου που περιβάλλει αυτές και τα ασανσέρ που εσωκλείουν. Δύο τοπόσημα, δύο κατακόρυφα σπειράματα είσοδοι για το μετρό δημιουργούνται στην πλατεία. Η άμεση κατάβαση έχει σηματοδοτηθεί και νοηματοδοτηθεί. Η ράμπα των βερανζέρου και κάνιγγος σταματά στο πρώτο ημιεπίπεδο του πάρκινγκ προκειμένου αυτό να ισχυροποιηθεί ως σημείο εισόδου και εξόδου ταυτόχρονα. Ο περιηγητής παίρνοντας μια γεύση αυτού που αποχαιρετά εξέρχεται στην πόλη μέσω της μνημειακής πρώτης σκάλας.

Ο επισκέπτης μπορεί να σταθεί στα πλατιά σκαλιά ή στις κυκλικές μπούκες-φωτιστικά του ξενοδοχείου οι οποίες λειτουργούν ως stools, πάγκοι αφότου σερβιριστεί. Η επόμενη σκάλα αφήνει τον επισκέπτη σε ένα διευρυμένο πλατύσκαλο, στο μεταίχμιο μεταξύ πόλης και υπογείου, όπου η οπτική του επαφή με την πρώτη χάνεται σταδιακά καθώς αποχαιρετά το ακάλυπτο μέρος της πλατείας και εισέρχεται υπό το κεκαλυμμένο τρίγωνο.

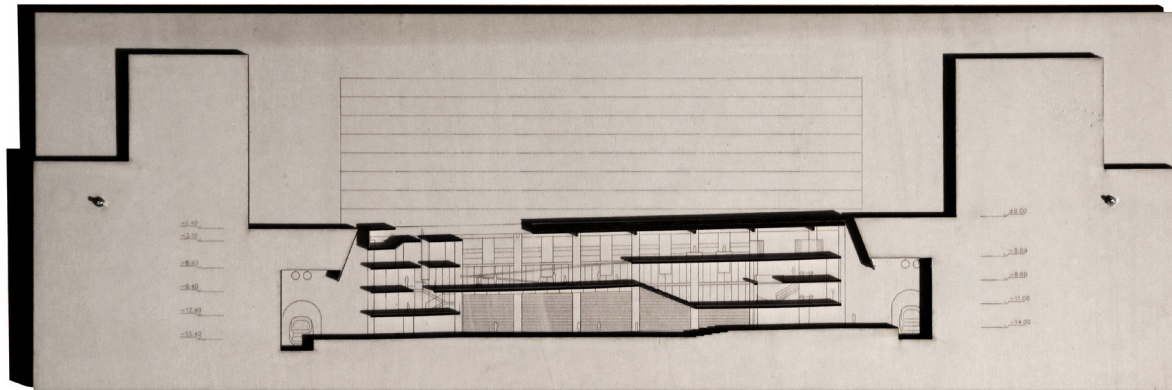
Εκεί αντικρίζει την αγορά και την τετραμερή της οργάνωση γύρω από μια ένα μεγάλο εσωτερικό αίθριο το οποίο αποκαλύπτει την πλατεία του δεύτερου επιπέδου και περιέχει την πρώτη διπλή ράμπα κατάβασης. Στα αριστερό της τμήμα θα συναντήσει την αγορά φρούτων ενώ στα δεξιά του την αγορά κρεάτων και μπαχαρικών και στο βάθος, θα βρεθεί στην αγορά ψαριών. Οι δύο πλάτες της αγοράς δεσμεύονται προς βοηθητική χρήση ενώ οι άλλες δύο, χάρη στην τομή του κτιρίου βρίσκονται σε οπτική επαφή με το μετρό. Σε επαφή με την αγορά κρεάτων και αντίστοιχα εκείνη των ψαριών τοποθετούνται δύο χώροι εστίασης όπου επισκέπτες και πωλητές έρχονται σε επαφή δοκιμάζοντας προϊόντα της αγοράς και μη. Το δομικό σύστημα του πάρκινγκ γίνεται άμεσα διακριτό και αποτελεί σημαντικό στοιχείο του χαρακτήρα του πρώτου αυτού -ψηλοτάβανου από κατασκευής- χώρου. Ο επισκέπτης έχει τρεις επιλογές. Θα συνεχίσει προς το επόμενο επίπεδο μέσω των δύο κυκλικών ραμπών ή της διπλής ράμπας εντός του αιθρίου της αγοράς.

Η ομαλή κατάβαση μέσω της ράμπας προϊδεάζει τον επισκέπτη για τη επόμενη στάση του. Το ξενοδοχείο σύντομης διαμονής σε σχήμα Γ και τα δώροφα μαγαζιά και γυμναστήριο που συμπληρώνουν την περίμετρο της πλατείας. Ενώ βρίσκεται σε αυτό το διευρυμένο πλάτωμα ο επισκέπτης μπορεί ακόμα να διακρίνει το τριγωνικό άνοιγμα της οροφής, η υπόμνηση της πόλης που άφησε πίσω του βρίσκεται εκεί μέσω της θέασης του ουρανού και της διείσδυσης του φυσικού φωτός. Η πλάκα της πλατείας σε συνδυασμό με τα δύο κατεβάσματα που προσαρτώνται στις δυο πλευρές προς το γυμναστήριο και τα μαγαζιά συνθέτουν ένα τρισδιάστατο αντικείμενο το οποίο και δηλώνεται περίοπτα εσωτερικά της δομής του πάρκινγκ. Αποτελεί το αντικείμενο πάνω στο οποίο ο επισκέπτης μπορεί να σταθεί και να αντιληφθεί το σύνολο της διαδρομής του, τις εσωτερικές όψεις που περιβάλλουν την πλατεία και της δίνουν ζωή, ένα βάθρο με 4 φόντα. Φεύγοντας αν επιλέξει να αποχωρήσει προς τα καταστήματα, θα τον υποδεχθεί ένα κεκλιμένο επίπεδο πάνω στο οποίο παντρεύεται μια σκάλα με μια ράμπα ενώ αν κατευθυνθεί προς το γυμναστήριο, το κατέβασμά του πραγματοποιείται μέσω μιας κερκιδόσκαλας.

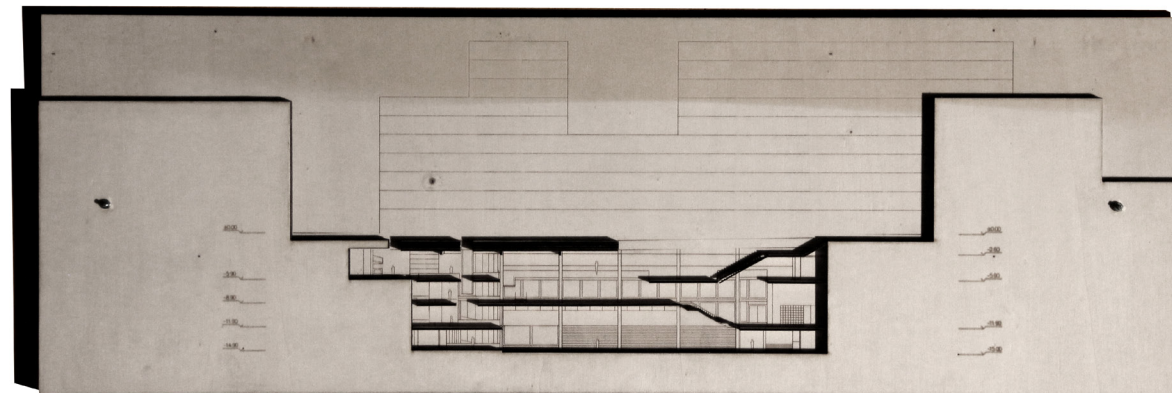

Η λειτουργική πυκνωση και μίξη που περιβάλλει την πλατεία γίνεται πλέον εμφανής στο επίπεδο 2-3. Ωστόσο αυτή δεν γίνεται αποπνικτική. Ο περιμετρικός διάδρομος που διασχίζει το σύνολο των λειτουργιών και κυμαίνεται από 3.5 μέχρι και 7 μέτρα εξασφαλίζει την ομαλή κυκλοφορία του πλήθους επισκεπτών και παράλληλα επιτρέπει στις εσωτερικές όψεις του ξενοδοχείου, των μαγαζιών και του γυμναστηρίου να ανασάνουν και να αναδειχθούν. Πρόκειται για μια οργάνωση που αρθρώνεται γύρω από το βάθρο της πλατείας και η οποία γίνεται πλήρως αντιληπτή μόνο όταν κάποιος αφιχθεί στο 3ο υπόγειο επίπεδο. Ο πυρήνας του πάρκινγκ, η καρδιά του. Μία μικρογραφία του περιπάτου στο πυκνοκατοικημένο αθηναϊκό κέντρο. Οι χώροι των μαγαζιών πλάτους 3.5 μέτρων και μήκους 7 ακολουθούν τη διαμερισμάτωση που πολύ συχνά συναντά κανείς σε μαγαζιά του κέντρου της Αθήνας. Οι διαστάσεις τους ακολουθούν ένα μέτρο όψης που κάλλιστα θα μπορούσε να παρομοιαστεί με εκείνο που συναντά κανείς κυκλοφορώντας κατά μήκος δώροφων αθηναϊκών στοών.

Το γυμναστήριο αποτελεί μια σχεδόν συμβολική επιλογή. Οι έννοιες της έντασης, της ταχύτητας εναλλαγής εικόνας και γεγονότων που επιδιώκονται στη διάρθρωση του προγράμματος της Κάνιγγος βρίσκονται σε απόλυτη σύμπτωση με τη θέαση του ασκούμενου σώματος. Αυτή η σχέση οδήγησε και στην επιλογή η μία όψη του να στρέφεται προς το μετρό και η οπτική σχέση μεταξύ τους να επιδιώκεται ως διαλεκτική σχέση μεταξύ δύο προγραμματικών επιλογών που ενστερνίζονται και περιστρέφονται γύρω από την έννοια της αένανς κίνησης. Το γυμναστήριο αποτελεί μια μπάρα διαστάσεων 10.5 x 41 μ. και οργανώνεται σε δύο στάθμες. Η είσοδος σε αυτό τοποθετείται στη γωνία όπου αυτό συναντά τα μαγαζιά και καταλήγει και η κατεβασιά της ραμπόσκαλας. Δύο τρύπες στα δύο του άκρα εξασφαλίζουν την επικοινωνία των χώρων στάσης του γυμναστηρίου. Η επιλογή των non stop roofs στη δεύτερη στάθμη ως είδος άσκησης υπηρετεί και πάλι τον εννοιολογικό σκοπό που προαναφέρθηκε. Η αέναν κίνηση, η ένταση της άσκησης ως θέαμα αλλά και ως πράξη αυτή καθ'αυτή. Το πρόγραμμα του γυμναστηρίου ολοκληρώνεται με την άσκηση μέσω οργάνων στο ισόγειό του. Η δώροφη τζαμαρία που αποτελεί και την όψη του προς την πλατεία του -2 και τις κερκίδες της συνιστά ένα θέαμα, το θέαμα του σώματος και της άσκησης στην οποία αυτό υπόκειται. Το πρόγραμμα της Κάνιγγος αποκτά σάρκα και οστά ως η αποθέωση της μητροπολιτικής συνθήκης όπου τα πάντα συνυπάρχουν και λειτουργούν στο ρυθμό της.

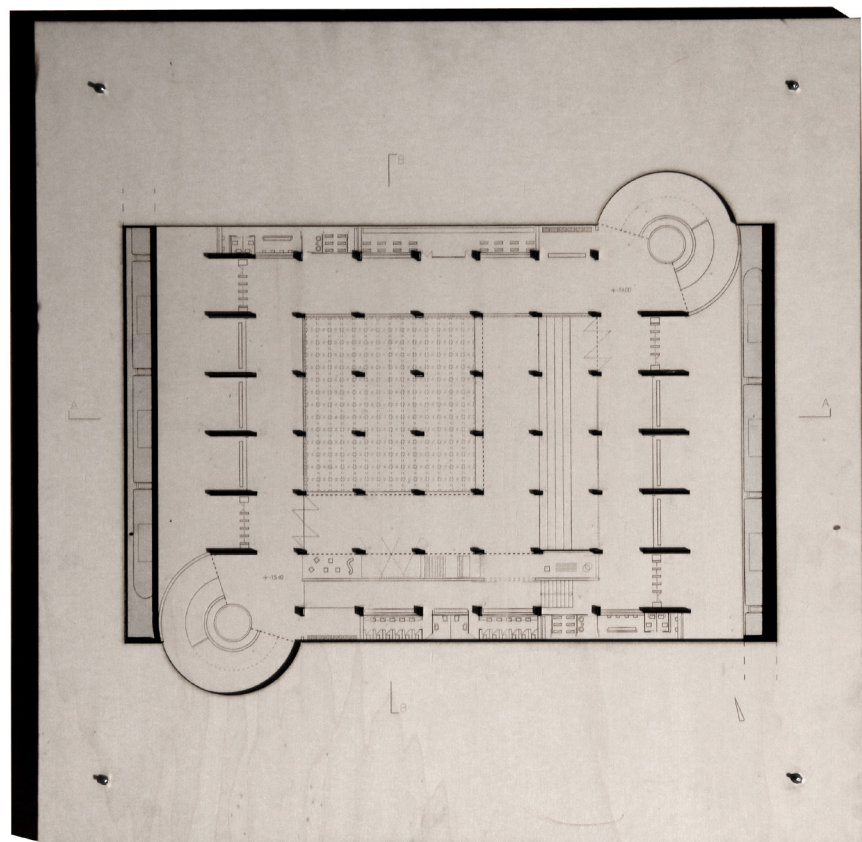

Ολοκληρώνοντας το φόντο της πλατείας καταλήγουμε στο ξενοδοχείο. Πρόκειται για μία μπάρα σχήματος Γ που αποτελείται από μονά δωμάτια με διαστάσεις 1,70 x 3,40. Η αποκλειστική ύπαρξη σε κάθε δωμάτιο ενός κρεβατιού επίπλου που στην έκταση του μετατρέπεται σε μικρό μπάνιο δηλώνει και τον προγραμματικό ρόλο που έρχεται το ξενοδοχείο να παίξει στο σύνολο της σύνθεσης. Πρόκειται για ένα απαραίτους κατοίκησης μικρής διάρκειας. Αυτή αφορά αρχικά επισκέπτες του χώρου διασκέδασης που το ωράριο του μετρό τους αναγκάζει να αναζητήσουν κατάλυμα μακριά από τη μόνιμή τους κατοικία μέχρι την επανεκκίνησή του, ή που οι συνθήκες διασκέδασης τους τούς αναγκάζουν να περάσουν τη νύχτα εκεί έως ότου νιώσουν ικανοί να αποχωρήσουν. Επίσης το σενάριο του ξενοδοχείου έρχεται να εξυπηρετήσει επισκέπτες του αθηναϊκού κέντρου που αντίστοιχα για δικούς τους λόγους αναζητούν διαμονή με χαμηλό κόστος για λίγες ώρες ή και λίγες μέρες.

Οι ελάχιστες διαστάσεις του δωματίου το καθιστούν μηχανήμα μέσα στο ίδιο το μηχανήμα που τροφοδοτεί με επισκέπτες το πάρκινγκ και υποδέχεται αυτούς που το ίδιο το πάρκινγκ μέσω του προγράμματός του τού προσφέρει. Οι διάδρομοί του ακολουθούν και αυτοί σχήμα Γ. Στη συμβολή τους στο -3 βρίσκεται η είσοδος του ξενοδοχείου με ένα μικρό χώρο αναμονής και την κατακόρυφή του κίνηση. Το ένα σκέλος διαδρόμων βρίσκεται και αυτό σε οπτική επαφή με τις αποβάθρες του μετρό ενώ το δεύτερο αναδεικνύει το πρανές που συγκρατεί το όριο του πάρκινγκ μέσω της αποκόλλησής του από αυτό. Συμπληρωματικό φυσικό φως το ξενοδοχείο δέχεται μέσω κυκλικών και ορθογωνικών φωτιστικών σωλήνων οι οποίοι ανέρχονται ως το επίπεδο της πόλης εξασφαλίζοντας την καθοδηγούμενη δίοδο του. Μπροστά από το ξενοδοχείο και σε σχήμα Γ επίσης εκτείνεται το λόμπι του, η αλλιώς χώρος εκτόνωσης όσων διαμένουν σε αυτό με εποπτεία του χώρου διασκέδασης. Το λόμπι δε διαχωρίζεται από το υπόλοιπο Γ που ολοκληρώνει την περίμετρο χώρου κίνησης του -3. Η μίξη είναι επιθυμητή. Η κράτηση δωματίου θα μπορούσε να γίνεται μέσω εφαρμογής στο κινητό και η είσοδος στο δωμάτιο μέσω σάρωσης της οθόνης του κινητού.

Η σχεδιασμένη κίνηση περιήγησης του επισκέπτη ολοκληρώνεται στο επίπεδο -3. Από εκεί και έπειτα η αποχώρηση και η μετάβαση στο τελευταίο επίπεδο πραγματοποιείται μέσω των κυκλικών ραμπών του μετρό.

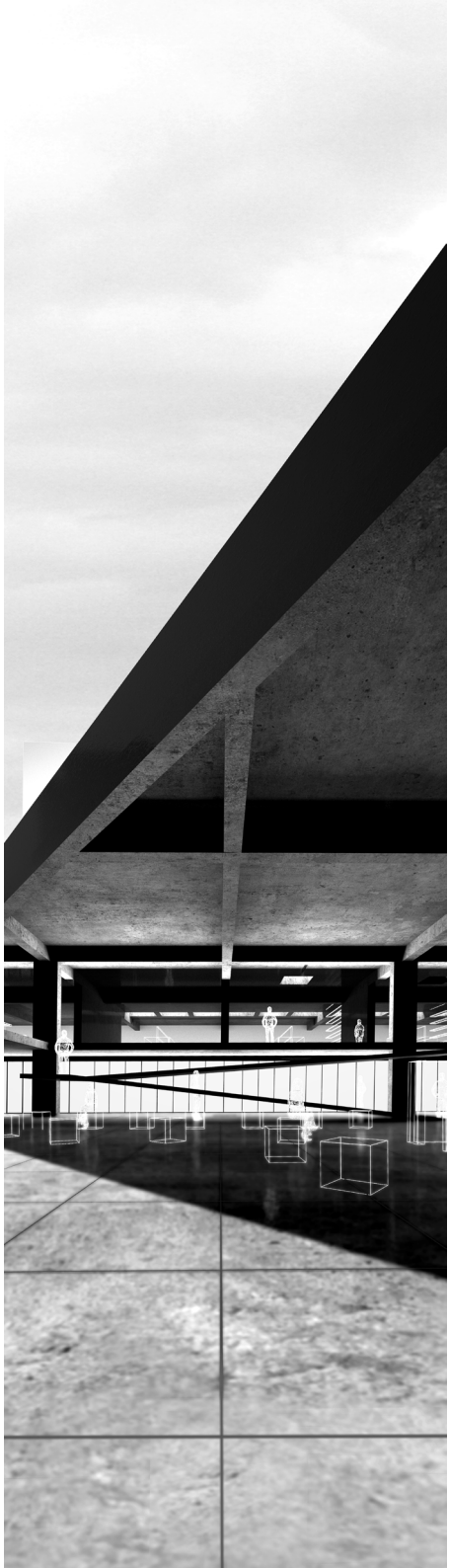

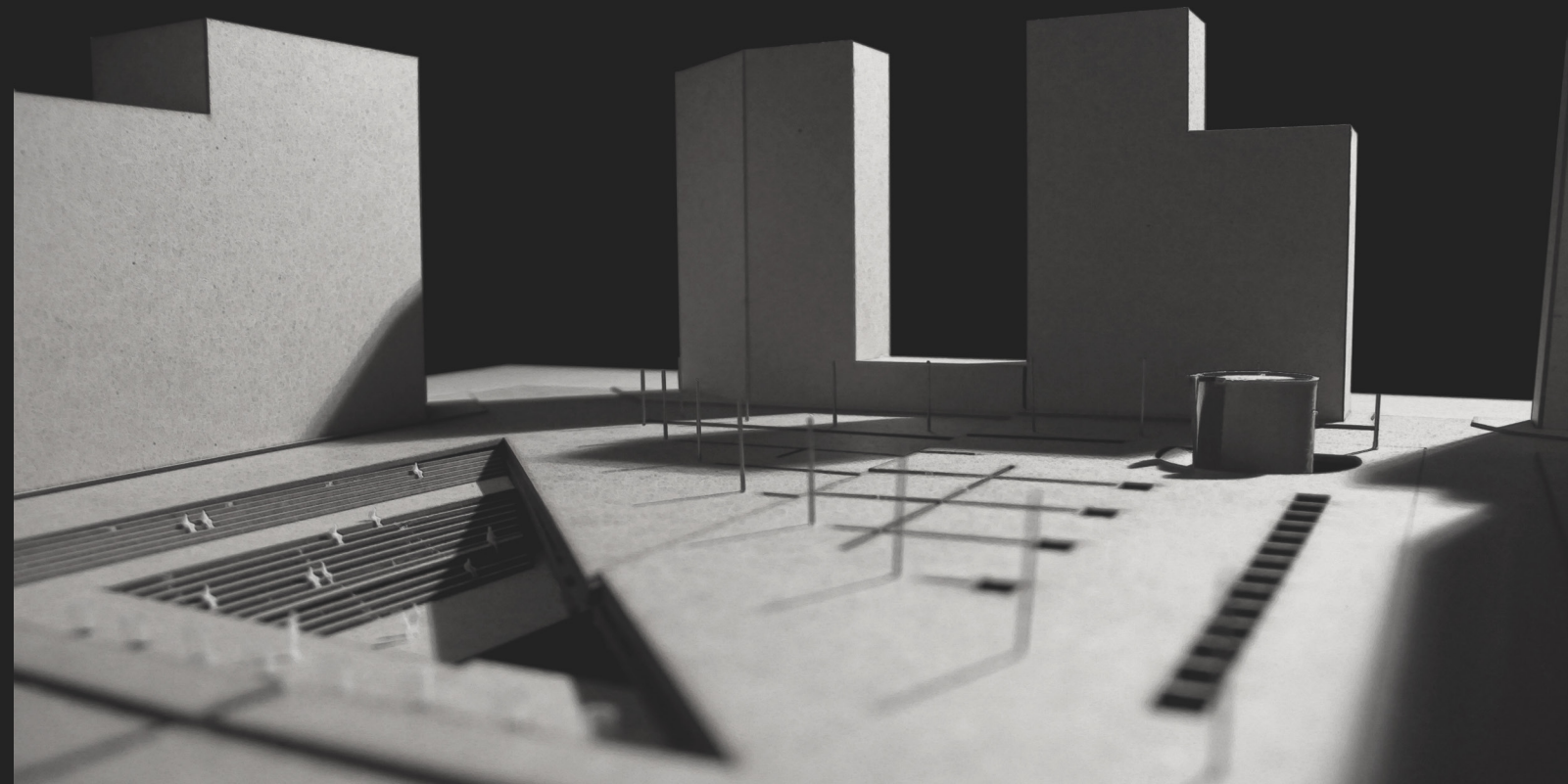
Πρόκειται για τη λήξη της διαδικασίας περιήγησης και τη μετάβαση σε ένα χώρο όπου οι κανόνες της κίνησης οφείλουν να υποταχθούν στη λογική ενός σταθμού τριάνου. Επομένως η άφιξη σε αυτόν γίνεται σε δύο αντιδιαμετρικά σημεία κοντά στις δύο αποβάθρες και στην έκδοση των εισιτηρίων. Η 4η υπόγεια στάθμη εκμεταλλεύεται το σύνολο της έκτασης του πάρκινγκ και επεκτείνεται καθώς αποβάθρες και σήραγγα του μετρό ανοίγονται στο ηρανές.

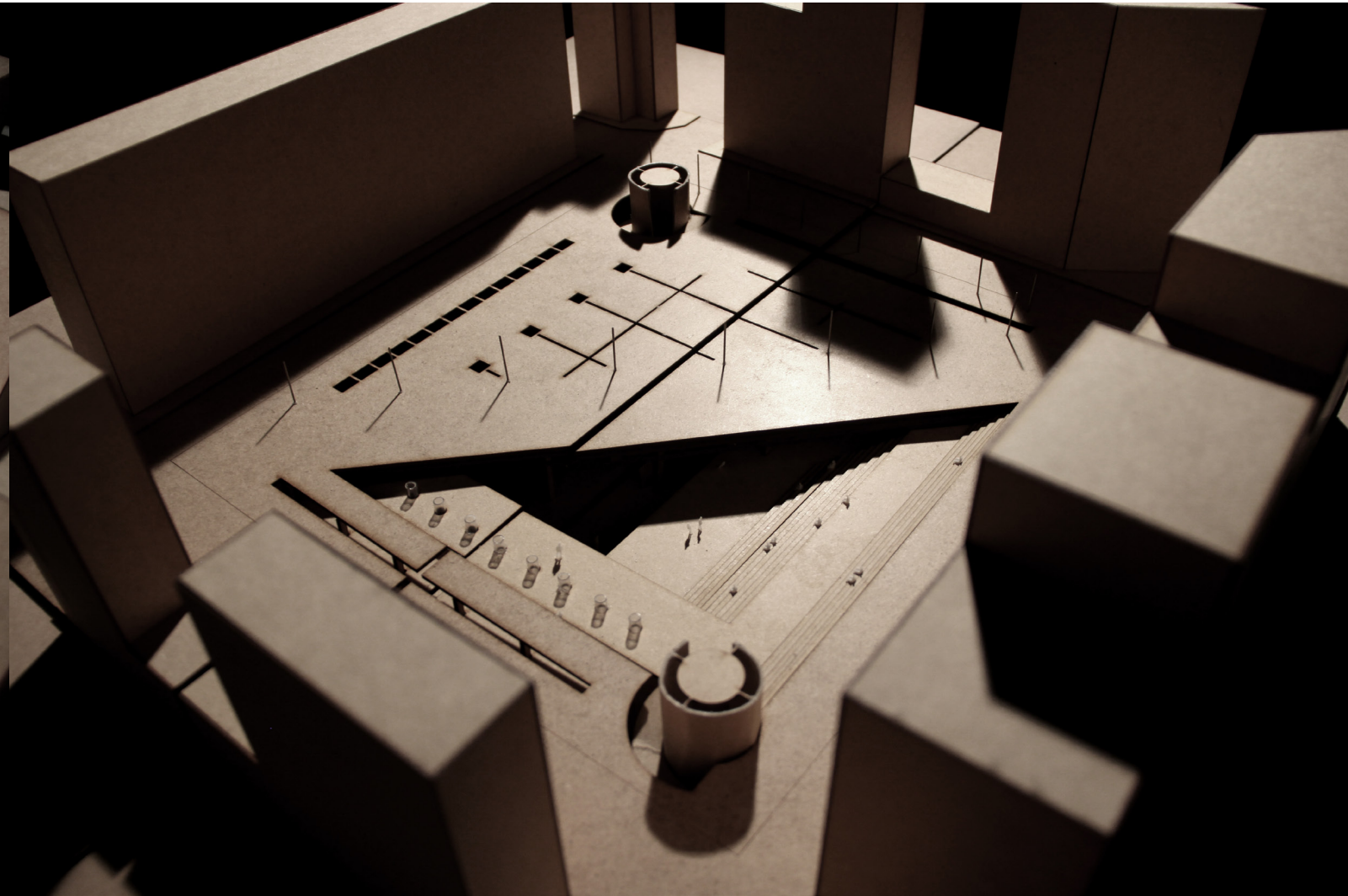
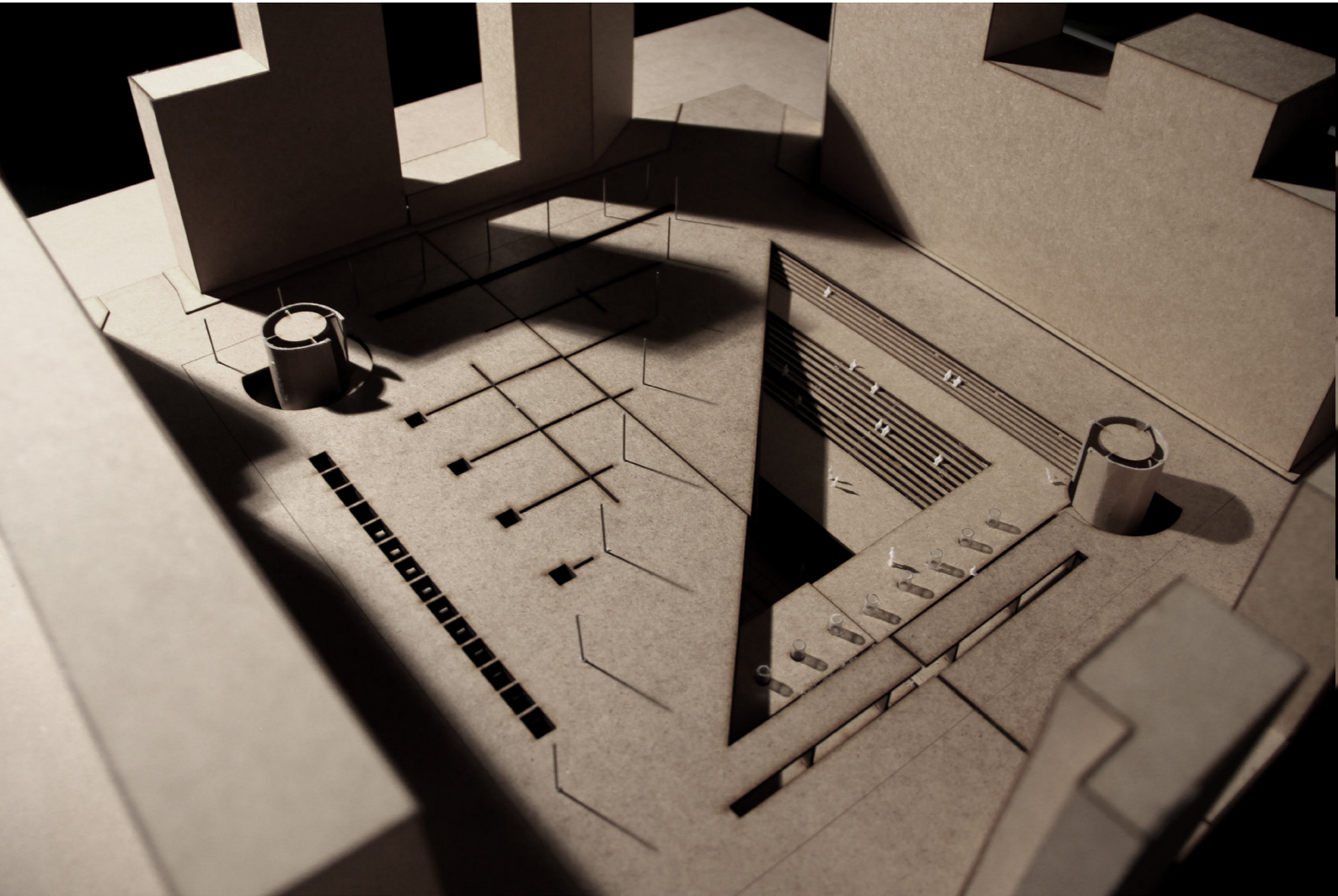
Προκειμένου αυτή η παρέμβαση να τονιστεί, η τομή του χώρου του μετρό πλάθεται με έμφαση στον τοίχο αντιστήριξης του οποίου το ανάγλυφο επιτρέπει στο φυσικό φως να διεισδύσει και παράλληλα στις υπόλοιπες στάθμες του πάρκινγκ να αποκτήσουν οπτική επαφή με τις αποβάθρες. Οι όψεις του μετρό δηλώνονται μέσω της επέκτασης των περιφερειακών δομικών στοιχείων του πάρκινγκ τα οποία αποκτώντας βάθος διαμορφώνουν και την είσοδό του. Οι εναπομείνουσες 2 παρειές δεσμεύονται για υποστηρικτικές βοηθητικές λειτουργίες του μετρό και του χώρου διασκέδασης. Έτσι η μια παρειά ακολουθώντας και την κλίση του πάρκινγκ εμπεριέχει και τον διευρυμένο διάδρομο επικοινωνίας μεταξύ των δύο αποβαθρών. Ο χώρος που βρίσκεται κεντροβαρικά αντιστοιχεί στην πλατεία και τα κατεβάσματά της, δεσμεύεται για τον χώρο διασκέδασης. Η είσοδος σε αυτόν πραγματοποιείται από τα δύο άκρα του, τα οποία χωρίζει υψομετρική, που γεφυρώνεται μέσω πλατύσκαλων-καθισμάτων για το χώρο του κλάμπ. Ο χώρος που βρίσκεται ακριβώς κάτω από την πλατεία βυθίζεται ελάχιστα και σηματοδοτεί το λεγόμενο stage.

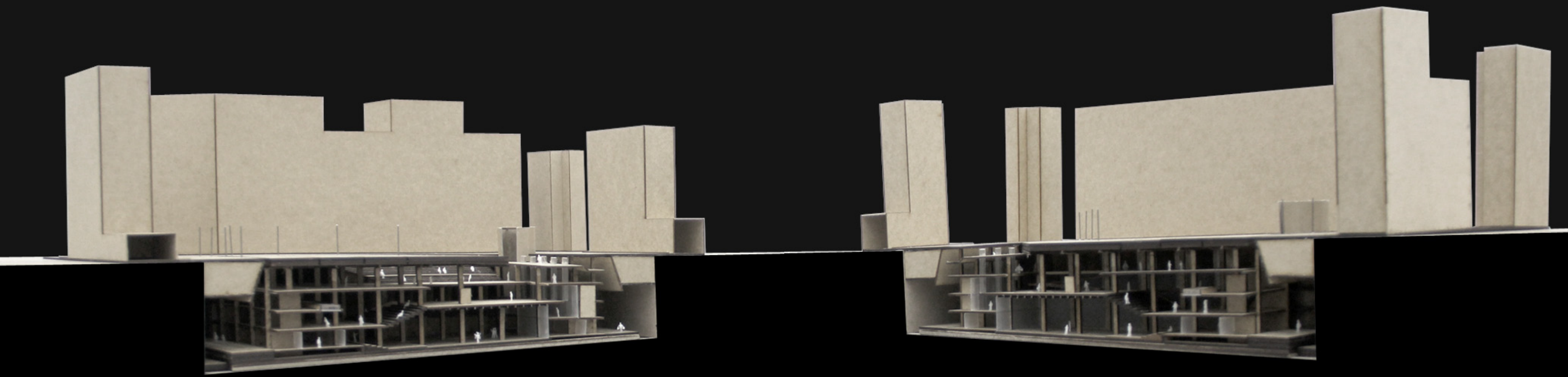
Η τρεις πλευρές του χώρου διασκέδασης οριοθετούνται από θολό γυαλί ενώ η τέταρτη από μια αδιάφανη μπάρα που αποκαλείται magic box και εξασφαλίζει την ομαλή λειτουργία του χώρου ως μπαλαντέρ που δύναται να διαμορφώνεται ανάλογα με τις ανάγκες του (ηχεία, αποθήκευση επίπλωσης, μπαρ). Ο χώρος διασκέδασης λειτουργεί ως το διπλότυπο του αντικείμενου της πλατείας στο -4. Για ακόμα μια φορά στέκεται ως το περίοπτο αντικείμενο γύρω από το οποίο οργανώνεται η στάθμη. Αυτή τη φορά ωστόσο το θέαμα δε βρίσκεται στην περίμετρο αλλά εντός του αντικείμενου και έτσι όλα σε αυτή τη στάθμη περιστρέφονται και αναφέρονται σε αυτό.

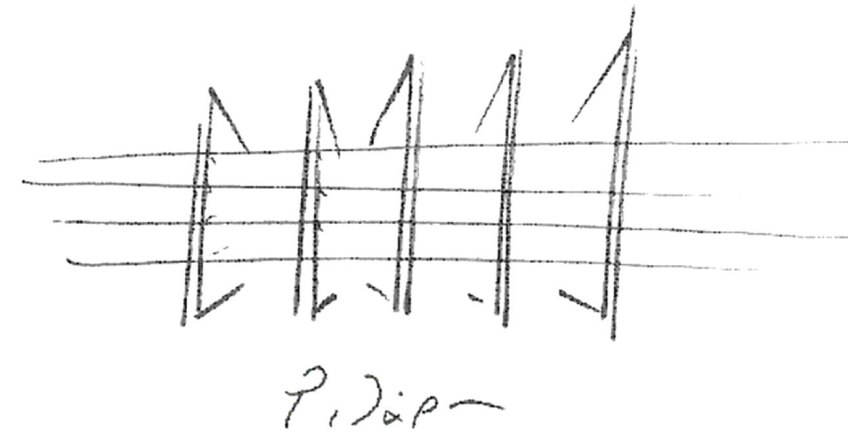

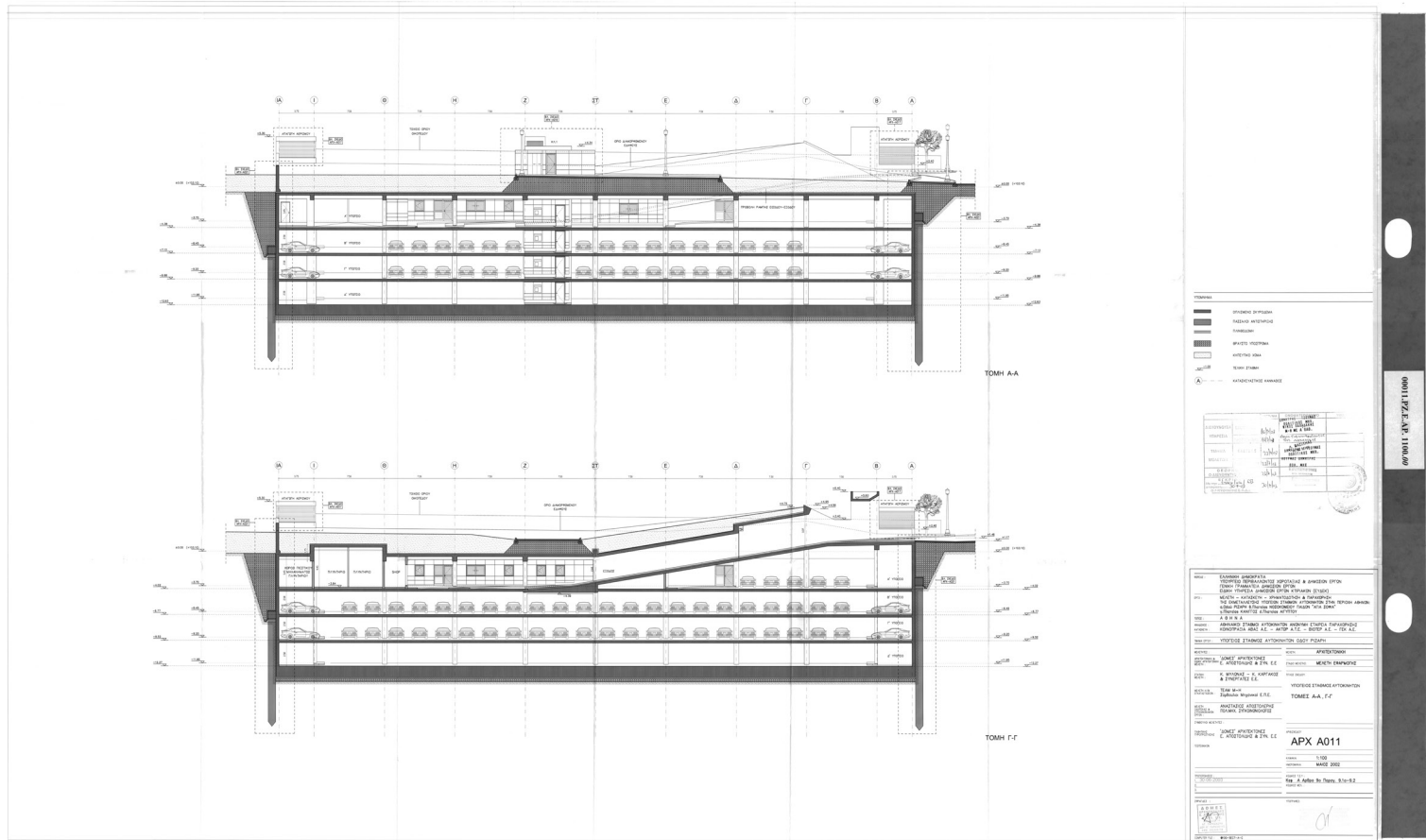

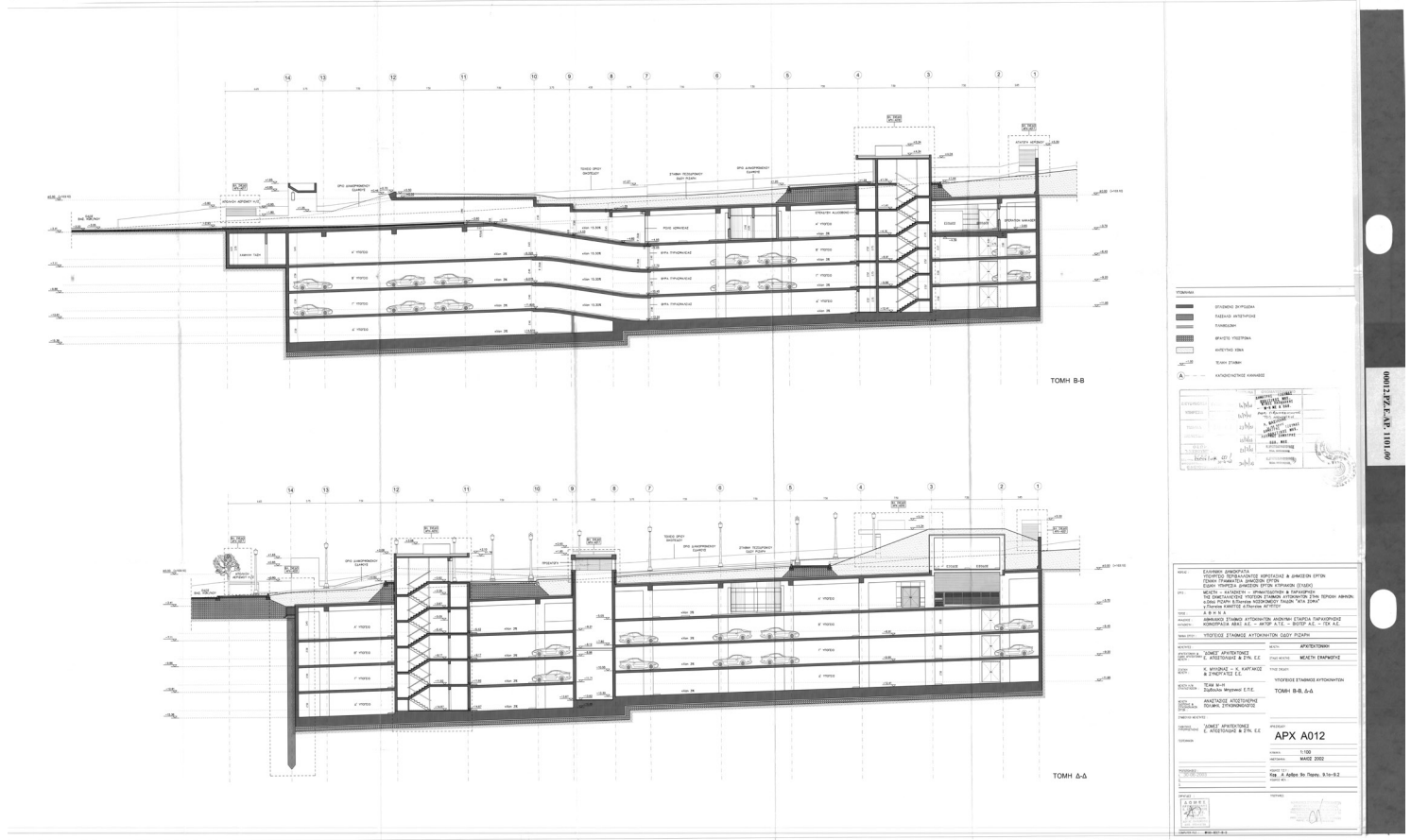

*τηρή εικόνας: ενισχυτ ιστοσελίδα Polis Park

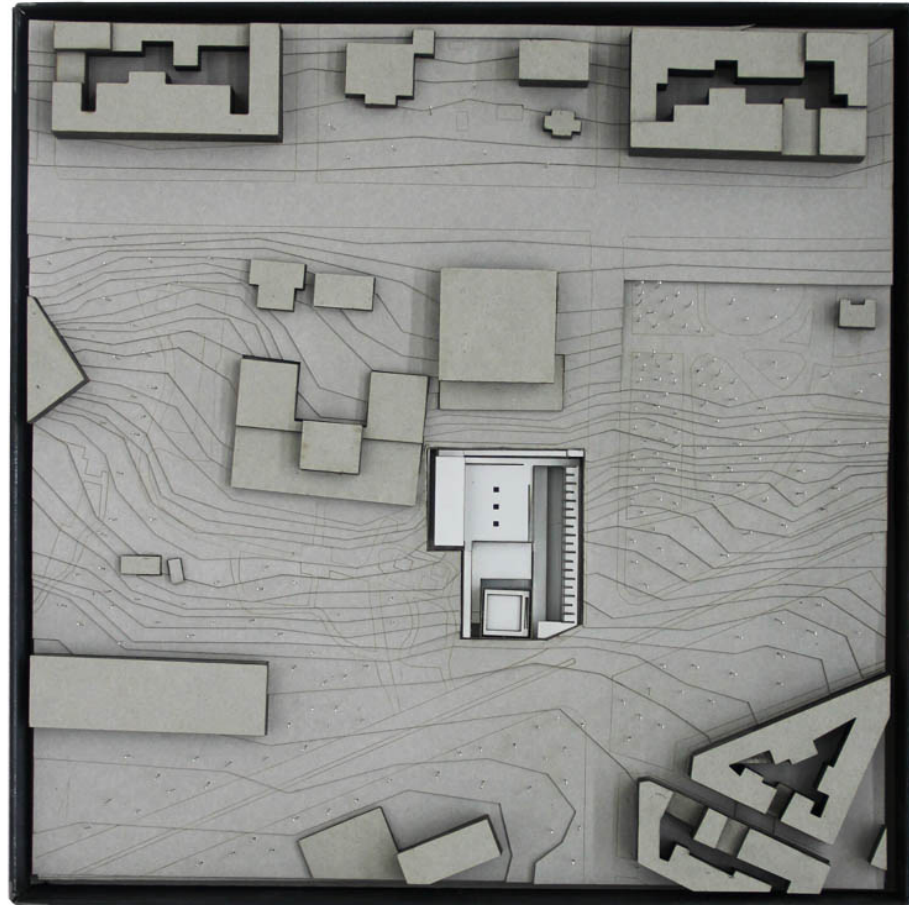

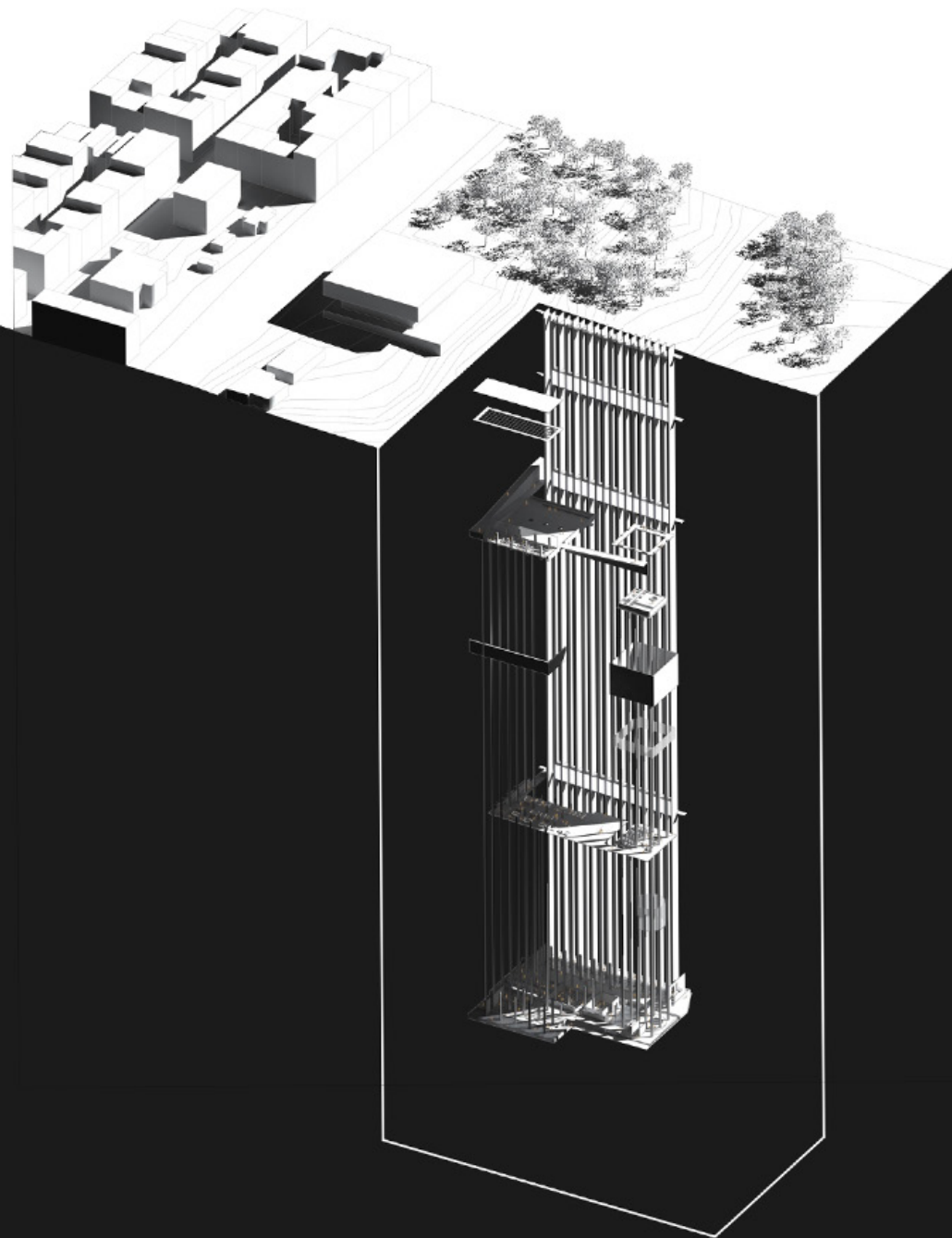
Εγκάρσιες τομές

Διαμήκεις τομές

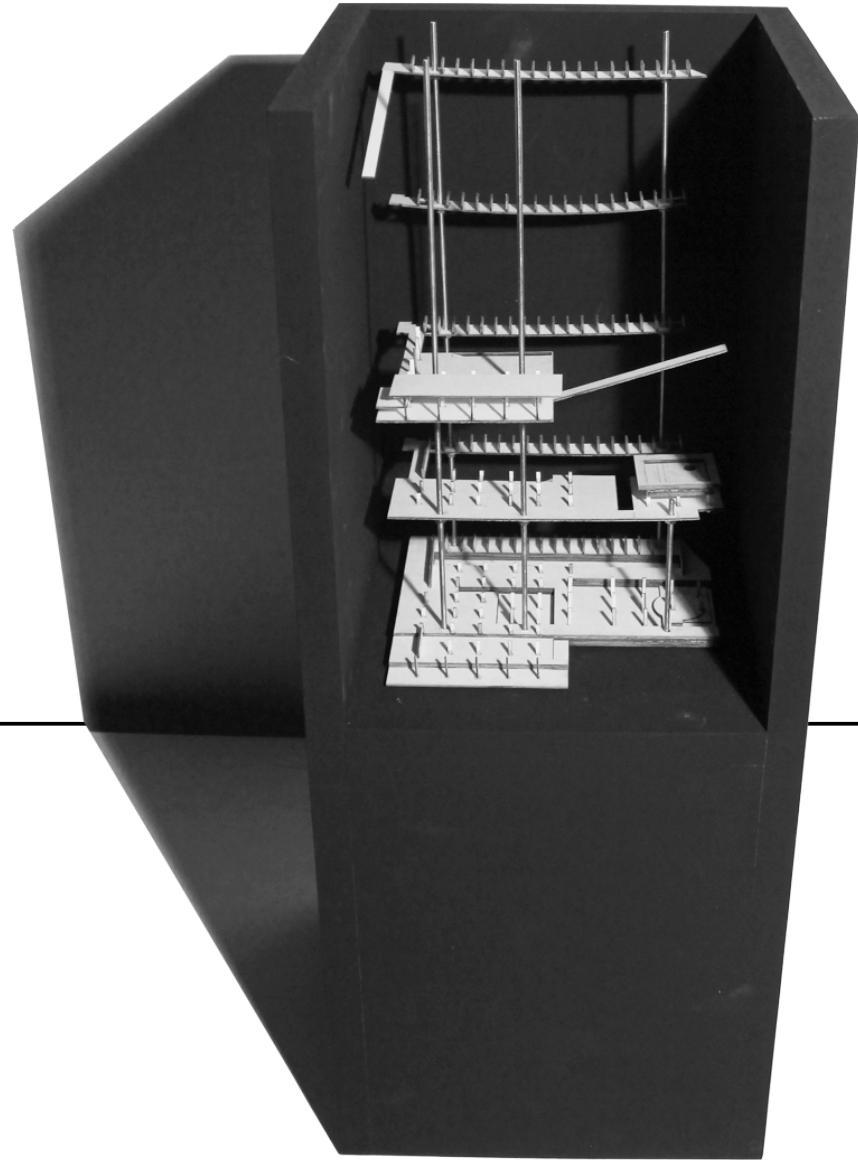
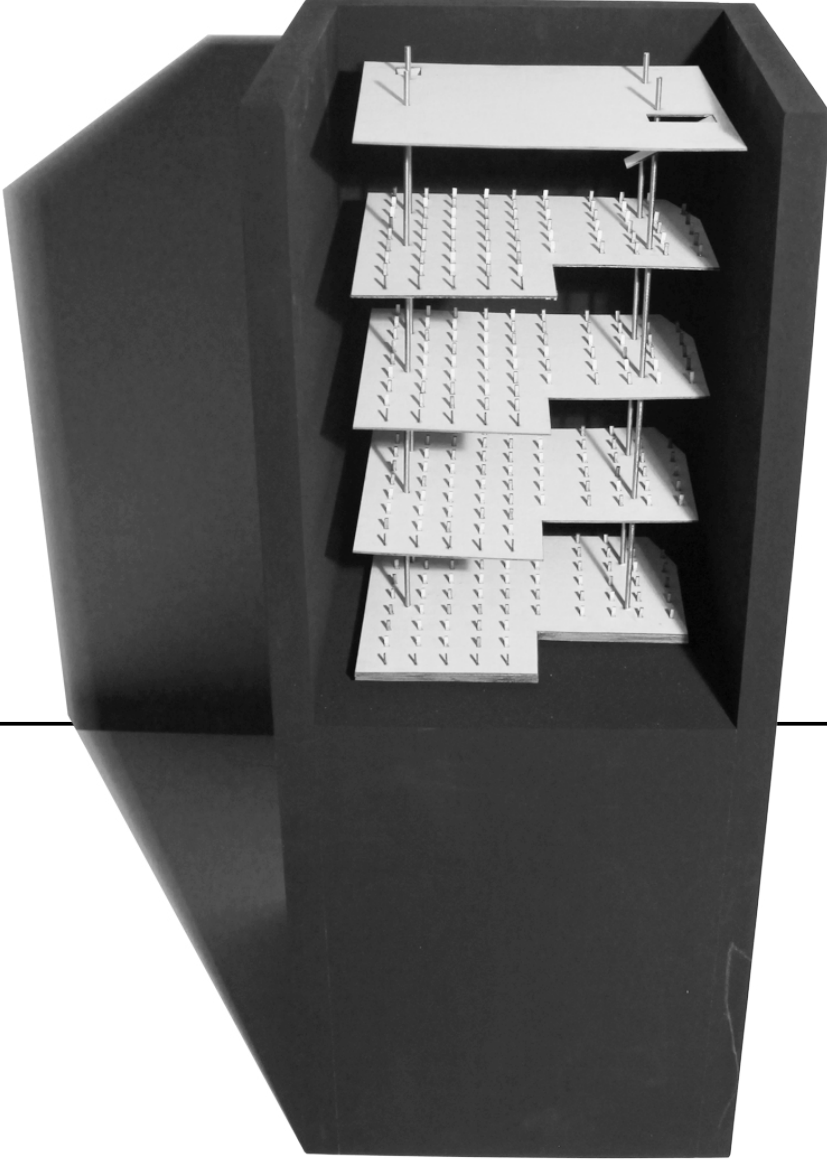

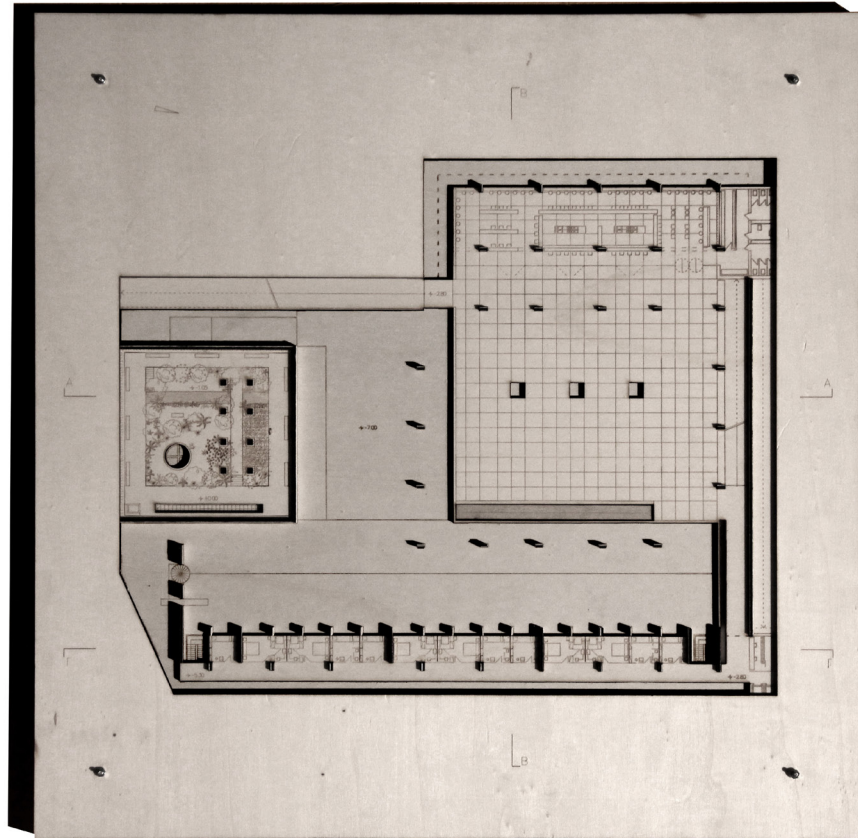
Στην αντίπερα όχθη βρίσκεται το παράδειγμα της Ριζάρη. Στη συγκεκριμένη περίπτωση ο αστικός ιστός εμφανώς αραιότερος και οι ροές εμφανώς χαλαρότερες. Η εγγύτητα του σταθμού μετρό αλλά και των στάσεων λεωφορείου καθιστά την περιοχή ένα ενδιάμεσο σημείο μεταξύ Παγκρατίου και Κολωνακίου χωρίς ωστόσο αυτή να διαθέτει κάποια ισχυρή ταυτότητα. Οι χρήσεις πολιτισμού που την πλαισιώνουν αποτελούν το χαρακτηριστικό της γνώρισμα. Το Πολεμικό Μουσείο, το Βυζαντινό Μουσείο σε εγγύτητα, το Ωδείο και το Λύκειο του Αριστοτέλη σε συνδυασμό με τους ελεύθερους χώρους πρασίνου μεταξύ τους και το Πάρκο Ευαγγελισμού συνθέτουν ένα περιβάλλον που περισσότερο θυμίζει ένα διευρυμένο κήπο τα επί μέρους κομμάτια του οποίου όμως στέκουν αυτόνομα, ως οντότητες. Το κομμάτι που καταλαμβάνει το πάρκινγκ της Ριζάρη σηματοδοτείται σε επίπεδο πόλης μέσω της φυτεμένης οροφής του, των εισόδων του πάρκινγκ και των εξοχών εξαερισμού. Η απόπειρα μιας σχεδιασμένης διαδρομής η οποία καταλήγει σε ένα υπερυψωμένο επίπεδο με πέργκολα μάλλον κρίνεται ως αποτυχημένη καθώς η δυσκολία του αυτή να γίνει αντιληπτή από τον περαστικό την έχει καταστήσει αδρανή. Ο κήπος-οροφή του πάρκινγκ αποτελεί ουσιαστικά την ημισχεδιασμένη και αφρόντιστη απόληξη μιας υπόγειας δομής που το μόνο στοιχείο που την καθιστά ενταγμένη στην ευρύτερη περιοχή είναι η φύτευσή της.

Η στρατηγική μας εδώ επικεντρώνεται στο να επαναενεργοποιήσει το συγκεκριμένο σημείο στην πόλη μέσω του σταδιακού ξεφλουδίσματος των επιφανειών που αποτελούν τα επίπεδα του πάρκινγκ. Η επέμβασή μας δεν επιχειρεί να καταστήσει το υπόγειο πάρκινγκ ένα ακόμη σημείο μιας ευρύτερης διαδρομής, να το χρησιμοποιήσει δηλαδή ως ενδιάμεσο κόμβο σύνδεσης των επί μέρους πολιτιστικών δραστηριοτήτων. Αυτές αποτελούν εσωστρεφείς ενότητες σε μεγάλη απόσταση μεταξύ τους και αυτό θα απαιτούσε μια συνολική αναθεώρηση της κίνησης μέσω συνδέσεων, της φύτευσης και των χρήσεων της περιοχής. Η ριζάρη αντιμετωπίζεται ως ζευγάρι μαζί με την Κάνιγγος, ως δίπολο και αυτό επιχειρεί να τονίσει μέσω των χρήσεών της και το χαρακτήρα της.

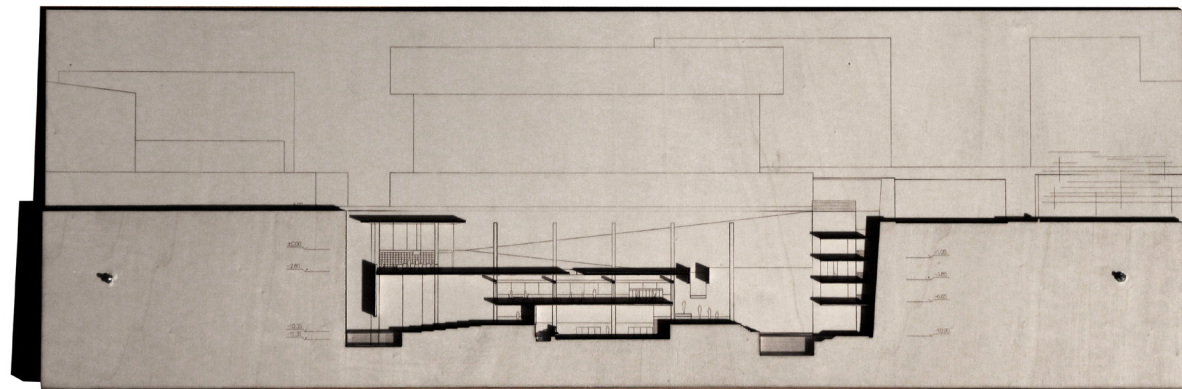
Το πρόγραμμά της σε σύμπνοια με τη χαλαρή διάρθρωση της περιοχής και την απουσία των πυκνά χωροθετημένων και έντονων μητροπολιτικών χρήσεων διαμορφώνεται ως εξής : επιλέγεται η τοποθέτηση μιας πλατείας-σημείου συγκέντρωσης συνοδευόμενη από ένα εστιατόριο στο πρώην δεύτερο υπόγειο επίπεδο, ένας χώρος creative commons, δηλαδή συλλογικών δημιουργικών δραστηριοτήτων στο -3 σε εγγύτητα με μια βιβλιοθήκη και τελικά στο -4 τοποθετούνται χρήσεις συσχετιζόμενες με το σώμα και το νερό με τη μορφή λουτρών, μασάζ, αρωματοθεραπείας. Φόντο όλων αυτών στέκει και πάλι η δομή ενός ξενοδοχείου. Ένας κήπος ως οροφή της βιβλιοθήκης συμπληρώνει το προγραμματικό σενάριο της αναδιαμόρφωσης του πάρκινγκ.

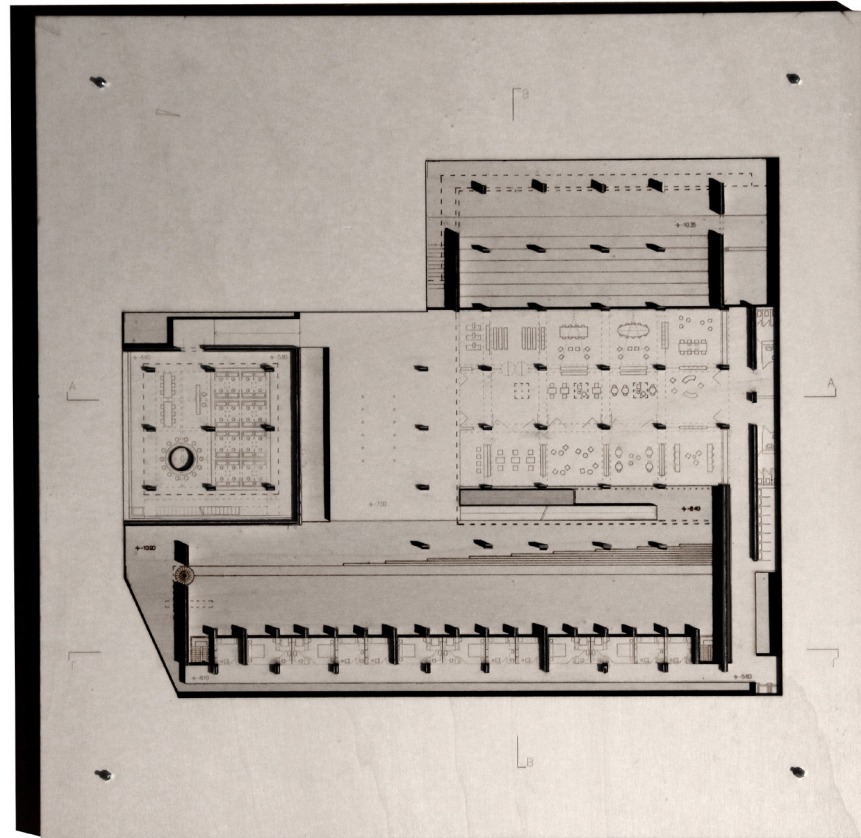
Ξεκινώντας με τα σημεία εισόδου στη Ριζάρη, επιλέγεται η διατήρηση της θέσης που αρχικά κατείχαν και στην αρχική μορφή του πάρκινγκ. Τα σημεία κλειδιά που αφορούσαν τη ροή αυτοκινήτων ταυτίζονται με τις κύριες ροές πεζών και βρίσκονται αντιδιαμετρικά τοποθετημένα στα άκρα του οικοπέδου επί των οδών Ριζάρη και Βασ. Κωνσταντίνου. Επιλέγεται η αυστηρή οριοθέτησή της παρέμβασης εντός των ορίων του οικοπέδου και η εξοχή ορισμένων στοιχείων που δηλώνουν την παρουσία της στην πόλη. Η αυστηρή οριοθέτηση αποτελεί και τον τρόπο με τον οποίο ο χώρος συσχετίζεται με το περιβάλλον του. Συγκρατεί έξωθεν αυτού τις υπάρχουσες δυνάμεις επιρροής της μητρόπολης που τον περιβάλλει, τους ρυθμούς που στην Κάνιγγος επιτράπηκε να εισβάλλουν. Η διαδικασία εισόδου εδώ, σημαίνει ταυτόχρονα και μια διαδικασία αυθυποβολής του επισκέπτη σε μια χωρική εμπειρία και διαδοχή γεγονότων που σκοπό έχουν να τον αποσυμπιέσουν. Η ανάγκη αυτή θεωρείται βασική μητροπολιτική λειτουργία και επιβάλλεται ως ανανεωτική διαδικασία προκειμένου αυτή να συνεχίσει να λειτουργεί. Η αποκοπή του χρήστη από αυτή την πόλη, έως την επιστροφή και επαναφορά του στον κύκλο λειτουργιών της και την προσφορά των υπηρεσιών του στο βωμό της. Η Ριζάρη προσφέρει αυτή τη διακοπή, καθιστά την επιστροφή μια διαδικασία με νόημα και αξία. Ως αποτέλεσμα το πρόγραμμά της οφείλει να προστατεύεται, έστω και συμβολικά. Η νέα μηχανή λειτουργεί οριοθετημένα, μη οχλούμενη από την ευρύτερη μηχανή (μητρόπολη), αλλά τροφοδοτούμενη από αυτή και επιστρέφοντας ότι πήρε.

Η δημιουργία, κατά τρόπον, ενός κρατήρα είναι το αποτέλεσμα του ξεφλουδίσματος που προαναφέραμε και ταυτόχρονα του τονισμού των ορίων. Το αποτύπωμα του οικοπέδου γίνεται εμφανές, η Ριζάρη ως κήπος μέσα στον ευρύτερο κήπο τρόπον τινά. Η πόλη και οι ροές της μοιάζουν να βυθίζονται μέσα της, οι κάνουλες όμως ανοίγουν σε δύο σημεία. Το πρώτο επίπεδο του πάρκινγκ καταργείται στο μεγαλύτερό του ποσοστό. Το πρώην πάρκινγκ βυθίζεται. Επί της οδού Ριζάρη και κατά μήκος του εκτενέστερου ορίου του οικοπέδου εμφανίζεται η απόληξη της δομής του ξενοδοχείου που λόγω της κλίσης του οικοπέδου προβάλλει αυξητικά και διαμορφώνει ένα διάτρητο όριο που επιτρέπει στον παρατηρητή να αντιληφθεί περιορισμένα το εσωτερικό. Επί της Βασιλέως Κωνσταντίνου προβάλλει ο τοίχος ενός κουτιού που εσωκλείει τον κήπο, τη βιβλιοθήκη και μέρος των λουτρών. Το φύλλωμα της φύτευσης του εζέχει διακριτικά υπονοώντας και πάλι το εσωτερικό. Κατά μήκος του ορίου της Βασ. Κωνσταντίνου οπτικές φυγές αριστερά και δεξιά του τοίχου του κουτιού αποκαλύπτουν μέρος της ζωής της νέας δομής.

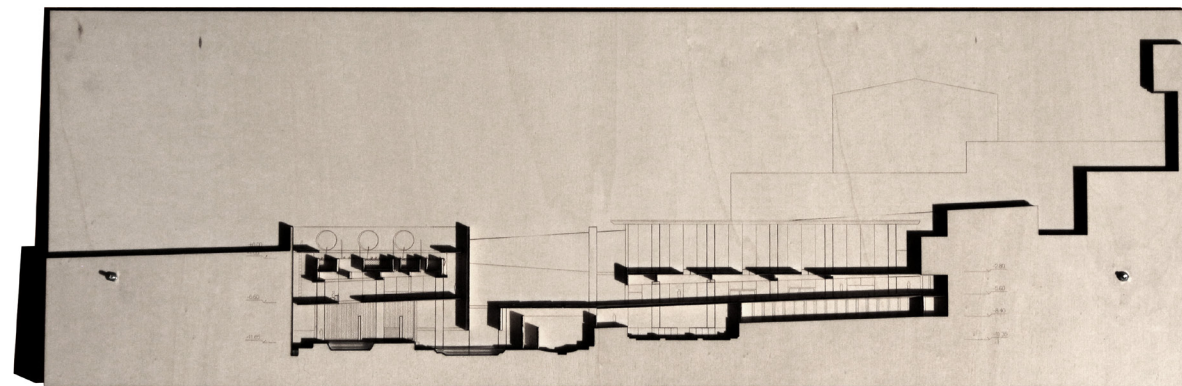
Η είσοδος της οδού Ριζάρη αναδιαμορφώνεται και αποτελείται από μια διπλή ράμπα, στη μορφή μιας εκτεταμένης και σκαμμένης στον τοίχο-όριο προμενάδας. Η κατάβαση 7.5 μέτρων από το υψηλότερο σημείο του οικοπέδου μέχρι και το πρώτο υπόγειο επίπεδο της πλατείας αποτελεί τη διαδικασία εισαγωγής. Μέσω μιας παρόμοιας ράμπας, ο επισκέπτης εισέρχεται και από τη Βασ. Κωνσταντίνου. Η κατάβαση πλάι στον κήπο του Βυζαντινού και του κουπιού δυναμώνει το αίσθημα των ορίων. Προορισμός η πλατεία, ενώ η εξελικτική πορεία κατάβασης σημαίνει ταυτόχρονα και εξελικτική αύξηση του οπτικού αντιληπτικού πεδίου του επισκέπτη. Ο εισαγόμενος αποτελεί θέαμα, αντιλαμβάνεται προοδευτικά τη δομή στην οποία εισέρχεται, τα χαρακτηριστικά της. Η πλατεία, η αλλιώς το σημείο άφιξης και συγκέντρωσης, προσφέρει την απαραίτητη πρώτη στάση προκειμένου ο επισκέπτης να αποφασίσει, αν θα συνεχίσει ακολουθώντας τη σχεδιασμένη διαδρομή κατάβασης, ή θα κατευθυνθεί προς το ξενοδοχείο. Η έκταση που καταλαμβάνει το επίπεδο αυτό κρίνεται σκόπιμη καθώς και η απουσία του αυστηρά καθορισμένου προγράμματος.

Πρόκειται για μια πλατφόρμα, στην οποία οι χρήστες επιστρέφουν και μετά την περιήγησή τους, προκειμένου να χρησιμοποιήσουν το εστιατόριο ή να το εκμεταλλευτούν αν επιθυμούν για την οργάνωση μιας συλλογικής εκδήλωσης-γεγονότος. Θα μπορούσε κανείς να το παρομοιάσει με τον αντίστοιχο χώρο του -4 της Κάνιγγος, μόνο που στη συγκεκριμένη περίπτωση αυτός τοποθετείται στην αφετηρία ως το μεταβατικό στοιχείο ανάμεσα στην πόλη που κάποιος άφησε και στο λειτουργικό πρόγραμμα που τον περιμένει. Φόντο της πλατείας, το κουτί της βιβλιοθήκης και το ξενοδοχείο. Ο ορισμός της επιλέγεται να τονιστεί μέσω των υποστηλωμάτων του πάρκινγκ που δε γκρεμίζονται, αλλά στέκουν, διαμορφώνοντας την περίμετρο και την ενόπια του πρώην πάρκινγκ που βρισκόταν σε σχέση σπλιτ λέβελ με την ακριβώς απέναντι. Η πλατεία ανακατασκευάζεται ως πλάκα μέσω βοηθητικών δοκών που εδράζονται στις ενισχυμένες ζώνες της οροφής του χώρου ένα επίπεδο κάτω. Αυτό της επιτρέπει να μην είναι επικλινής. Ένα στέγαστρο εξασφαλίζει τη σκίαση μέρους της πλατείας και οριοθετεί το εστιατόριο. Τοποθετημένο στα όρια της πλατείας και απομακρυσμένο από τα όρια του οικοπέδου, αναδεικνύει τους τοίχους του πάρκινγκ και επιτρέπει στον επισκέπτη να σταθεί στο χείλος και να παρατηρήσει τα λουτρά, δύο επίπεδα παρακάτω.

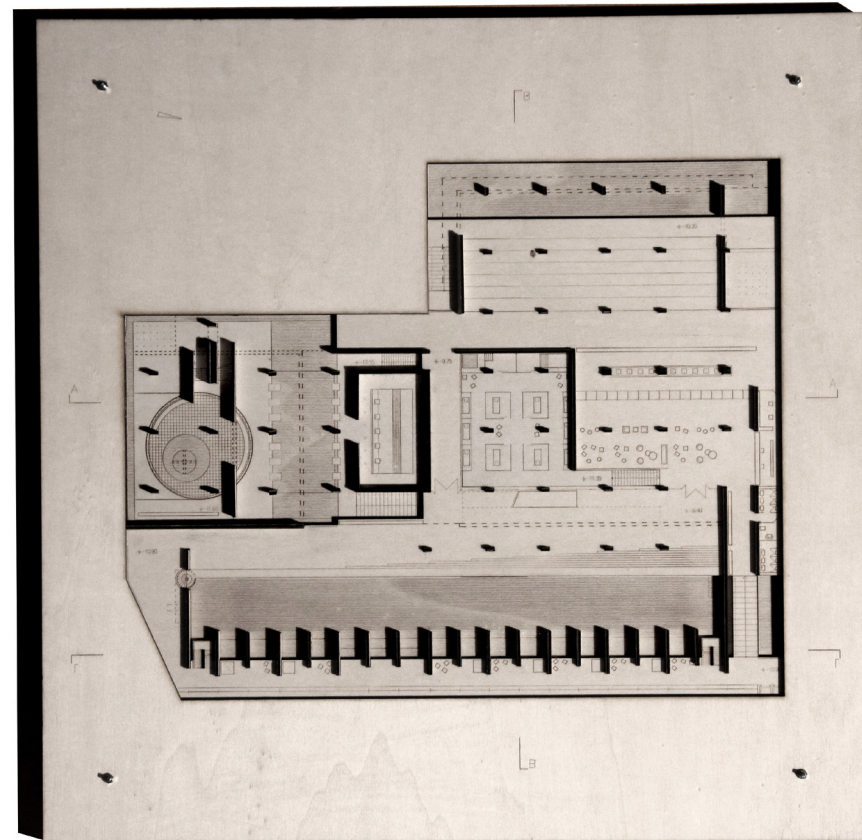

Η αποχώρηση από το επίπεδο της πλατείας πραγματοποιείται μέσω της ράμπας που βρίσκεται στο τέταρτο όριο της, βυθίζεται ανάμεσα στις περιμετρικές της δοκούς και καταλήγει σε ένα αίθριο. Η πλάκα του -3 ολισθαίνει και έτσι δημιουργείται ο εν λόγω αστέγαστος χώρος. Εκεί ο επισκέπτης αποφασίζει αν θα κατευθυνθεί προς το χώρο δημιουργικών δραστηριοτήτων ή τη βιβλιοθήκη. Αν επιλέξει το πρώτο, θα βρεθεί σε ένα κεκλιμένο επίπεδο με τριμερή οργάνωση. Ένας ελεύθερος εσωτερικός δρόμος χωρίζει το κοινόχρηστο τμήμα των Creative commons από το ιδιωτικότερο, καταλήγοντας στο όριο του οικοπέδου που δεσμεύεται για βοηθητικές χρήσεις. Ταυτόχρονα ο δρόμος αυτός αποτελεί στην εξέλιξή του και την άρθρωση μεταξύ του συγκεκριμένου χώρου και του ξενοδοχείου. Οι δραστηριότητες που αναπτύσσονται δεν είναι προκαθορισμένες, η έννοια των δημιουργικών δραστηριοτήτων αφορά είτε άτομα που επιθυμούν να απομονωθούν και να εργαστούν μακριά από τη βουή της πόλης, είτε συλλογικότητες που επιθυμούν να χρησιμοποιούν έναν ελεύθερο χώρο για τις συναντήσεις τους (σταρταπ κοινότητες για παράδειγμα). Την ατμόσφαιρα του χώρου συμπληρώνει η οπτική επαφή του με τον χώρο των λουτρών, χάρη στην τομή.

Σε σκόπιμη εγγύτητα με το χώρο αυτό βρίσκεται εκείνος της βιβλιοθήκης. Εν επαφή με το αίθριο και το κουτί που την εσωκλείει βρίσκεται μια ράμπα που συνδέει σε σχέση σπλιτ λέβελ τις δύο χρήσεις. Ο περικλειστος χώρος της βιβλιοθήκης προσφέρει τη δυνατότητα απομονωμένης ανάγνωσης. Η βιβλιοθήκη έπιπλο που τον περιβάλλει φιλτράρει το φως που εισέρχεται από τον κήπο ψηλότερα και αποκολλάται από τους περιμετρικούς τοίχους του κουτιού. Βιβλιοθήκη και κήπος ως μια ενότητα εντός μιας άλλης. Ένα αντικείμενο μέσα στο κουτί. Ο υπερτιθέμενος κήπος γίνεται αντιληπτός αν κάποιος περιηγηθεί την περίμετρό της όπου και το ελεύθερο ύψος της αυξάνει και η φύτευση του κήπου ξεχύνεται προς το εσωτερικό χάρη στον περιμετρικό φωταγωγό. Μια κυκλική τρύπα στο δάπεδό, που επαναλαμβάνεται και στην οροφή της εξασφαλίζει τον απαραίτητο κεντρικό φωτισμό και την κατακόρυφη οπτική επικοινωνία με το νερό χαμηλότερα. Cubicles ατομικής ανάγνωσης αναρτώνται από το σκελετό της ανωδομής και συνθέτουν το πιο απομονωμένο τμήμα της. Η ανάβαση προς τον κήπο πραγματοποιείται αποκλειστικά και μόνο μέσα από τη βιβλιοθήκη.

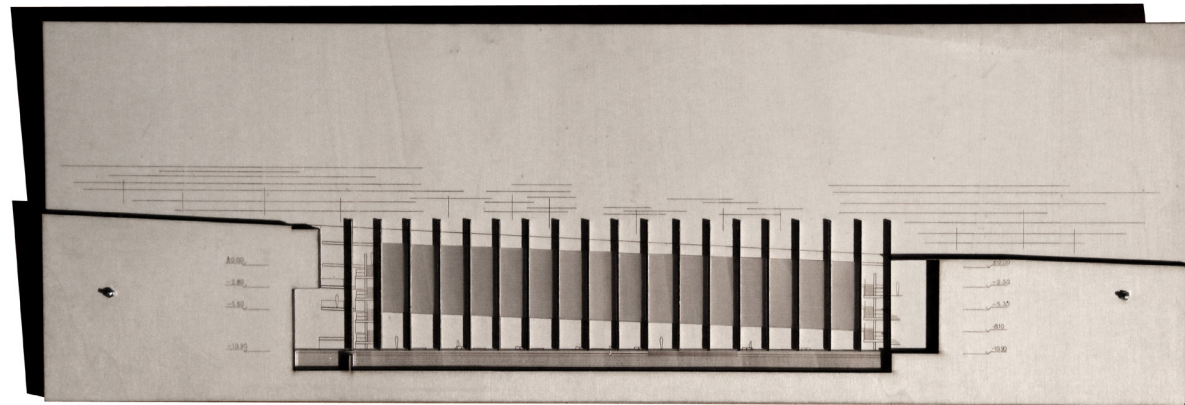
Χωρίς να αναλωθούμε σε αναλυτικές ιστορικές αναφορές για το ρόλο του εσώκλειστου κήπου, κυρίως στη μεσαιωνική τέχνη και στη θρησκευτική, αυτό που οφείλουμε να πούμε είναι ότι το δάνειο της ονομασίας γίνεται συνειδητά και αφορά αυτή την υποκατηγορία κήπου όπου η δραστηριότητες που συμβαίνουν εντός αυτού προστατεύονται από την επιρροή εξωτερικών παραγόντων όπως εδώ συμβαίνει με την επιρροή της μητρόπολης, της εικόνας της και του ήχου του αυτοκινήτου. Η απεικόνιση της παρθένου Μαρίας στην ύστερη μεσαιωνική αλλά και αναγεννησιακή ζωγραφική να δέχεται τον κρίνο εντός ενός τέτοιου κήπου προκειμένου να τονιστεί ο συμβολισμός της άσπιλης σύλληψης, της ανέγγιχτης παρθενιάς της παναγίας και του κακού που αδυνατεί να εισβάλλει στον περιτοικισμένο κήπο που την περιβάλλει αρκεί για να αντιληφθούμε το δάνειό μας. Ο κήπος καταλαμβάνει και το υψηλότερο σημείο της σύνθεσης, αποκόπτεται οπτικά από το σύνολό της. Η πρόσβασή του μέσα από τον αντίστοιχα περισσότερο απομονωμένο χώρο της βιβλιοθήκης αποτελεί σαφή επιλογή. Η διάκρισή του σε δύο στάθμες ορίζει το υψηλότερο κομμάτι στάσης και ελεύθερου περιπάτου από το κυρίως φυτεμένο και ταυτόχρονα εξασφαλίζει το φωτισμό της βιβλιοθήκης. Το κατά παράδοση κεντρικό σιντριβάνι των χόρτους κονκλούσους αντικαθίσταται εδώ από ένα γραμμικό ρυάκι. Ο χώρος περισυλλογής και στάσης ολοκληρώνεται από την κυκλική τρύπα της βιβλιοθήκης που λειτουργεί ως καθιστικό.

Το δεύτερο σκέλος της ράμπας που κατέβασε τον επισκέπτη στο -3 συνεχίζει την πορεία προς το -4. Εκεί, έχει ως πρώτη επιλογή να στραφεί προς το γραμμικό νερό που διασχίζει το σύνολο του μήκους του οικοπέδου και διαχωρίζει το ξενοδοχείο από την υπόλοιπη ενότητα του πάρκινγκ. Η αντίθετη πορεία του επισκέπτη προς το κλειστό κομμάτι του -4, θα τον οδηγήσει σε ένα διευρυμένο χώρο υποδοχής που περιλαμβάνει αποδυτήρια και ένα υποβαθμισμένο χώρο μασάζ. Η έξοδός του από τα αποδυτήρια τον φέρνει μπροστά σε ένα πλατύ διάδρομο που εξυπηρετεί τους υπόλοιπους χώρους των λουτρών. Ο πρώτος που συναντά, χαρακτηρίζεται από μεγάλα πλατύσκαλα - καθίσματα, τα οποία στρέφονται προς το φυσικό φως που διέρχεται ανάμεσα από το στέγαστρο του εστιατορίου και τον τοίχο όριο του οικοπέδου. Το νερό τοποθετείται ακριβώς σε αυτό το σημείο και σε συνδυασμό με το φως και τους εσωτερικούς τοίχους - όρια διαμορφώνουν ένα προστατευμένο χώρο θερμών λουτρών που αναδεικνύεται και αναδεικνύει τους ψηλούς αναλημματικούς τοίχους του οικοπέδου. Ο επισκέπτης αντιλαμβάνεται το βάθος της τομής, το βάθος του κρατήρα.

Η συνέχεια της πορείας, οδηγεί στον περιτοικισμένο και υποβαθμισμένο χώρο του χαμάμ. Ο διακριτικός φωτισμός που απαιτείται, εξασφαλίζεται από τετράγωνες διατρήσεις της πλάκας του αιθρίου. Σε ένα κεντρικό βαθούλωμα τοποθετείται θερμό νερό και εκατέρωθεν αυτού νιπτήρες. Σε αυτή την περιοχή κάθονται και οι λουόμενοι. Αν ο επισκέπτης παρακάμψει το χαμάμ, ο διάδρομος τον κατευθύνει προς το κουτί, όπου και εισέρχεται κάτω από τον περιμετρικό του τοίχο σε υψηλότερη στάθμη από τον τελευταίο χώρο νερού.

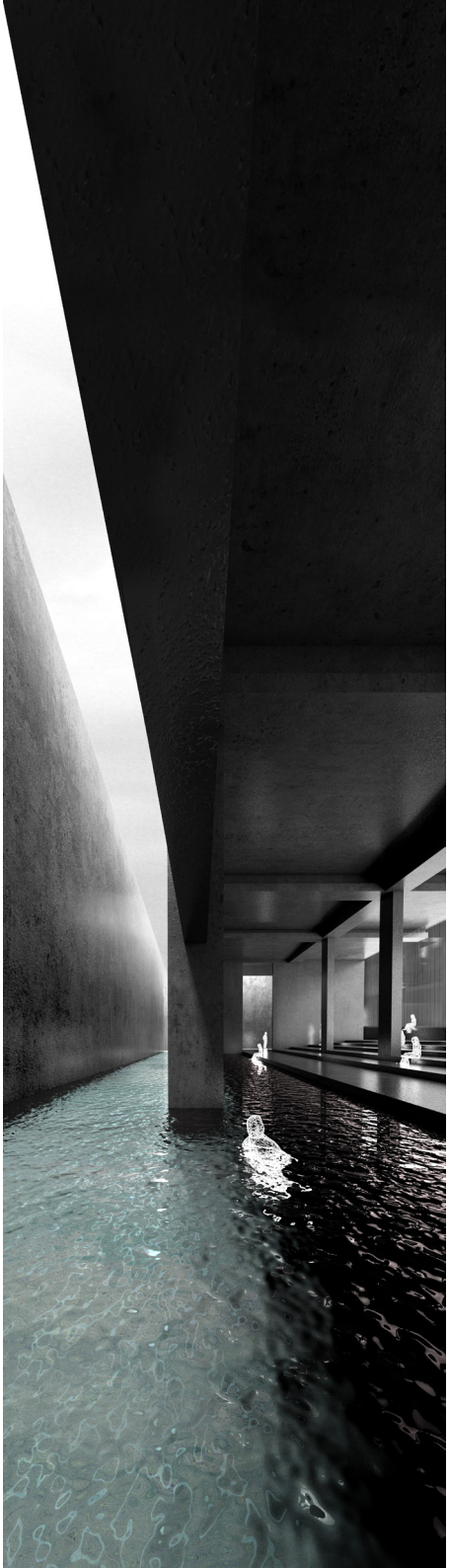
Αυτός περιγράφεται από έναν κύκλο, στο κέντρο του οποίου βρίσκεται κανείς ένα ακόμα κυκλικό νερό στις διαστάσεις της τρύπας της βιβλιοθήκης. Ο χώρος αυτός αγκαλιάζεται από μια ράμπα που ολοκληρώνει το σχήμα του οικοπέδου και κατεβάζει τον επισκέπτη στη χαμηλότερη στάθμη, όπου και αφού ξεπλυθεί μπορεί να επιστρέψει στη στάθμη του χαμάμ. Ανάμεσα σε χαμάμ και κουτί μια πλατιά ζώνη νερού προσφέρει καθίσματα στις όχθες της για τους χρήστες των δύο αυτών χώρων. Μια ακόμη σκάλα, σε επαφή με τον χώρο του χαμάμ ολοκληρώνει μια κυκλωτική κίνηση δίνοντας τη δυνατότητα στον περιηγητή να επιστρέψει στη στάθμη όπου και αφίχθηκε προκειμένου να επισκεφθεί τα αποδυτήρια μέσω ενός εσωτερικού διαδρόμου που χωρίζει το χαμάμ από το χώρο του μασάζ.

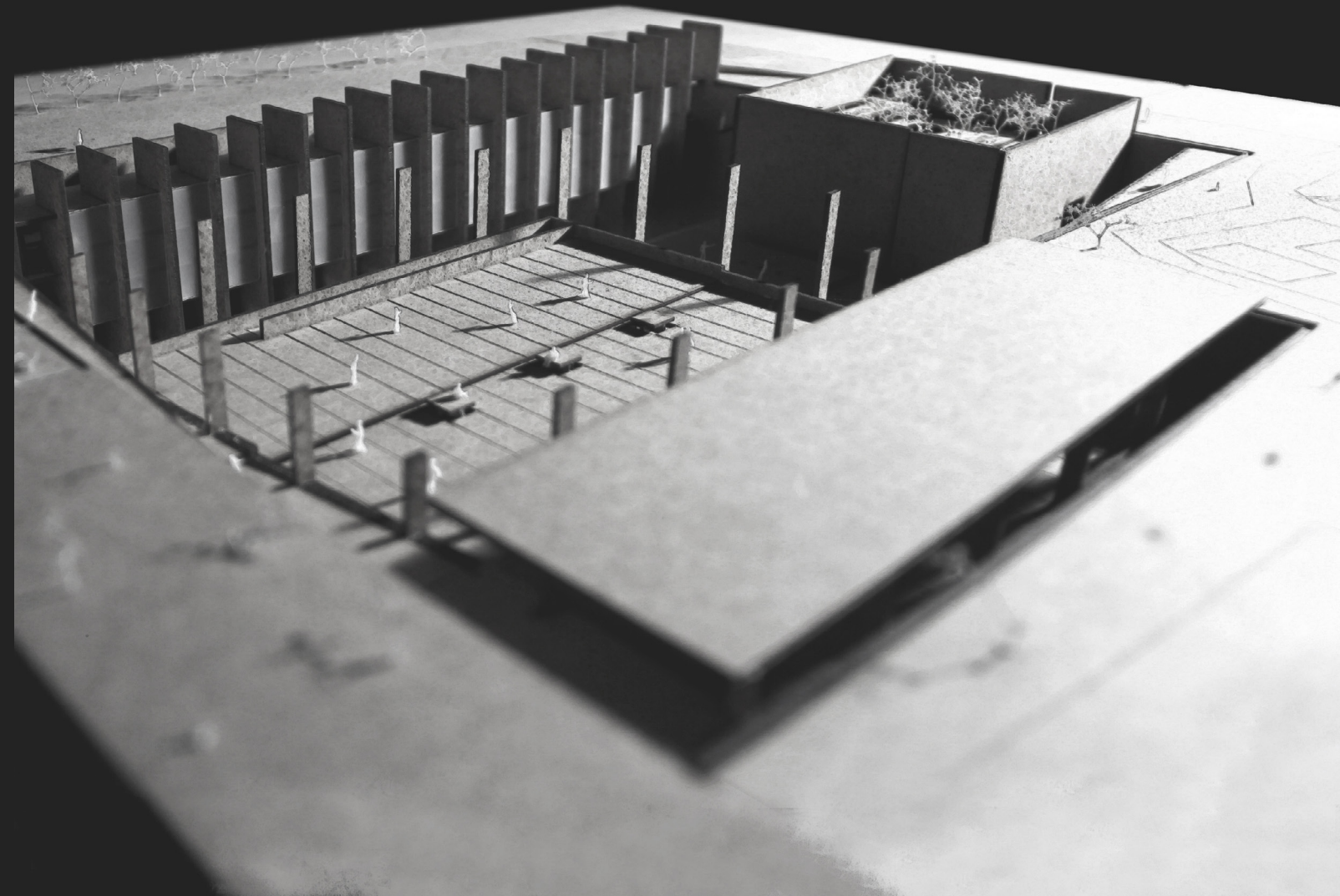
Έχει ήδη καταστεί σαφές πως το πρόγραμμα που περιβάλλει την κατοίκηση, την καθιστά ριζικά διαφορετική τόσο ως χρήση, όσο και ως συμπλήρωμα. Το φόντο του ξενοδοχείου που διαμορφώνει και το όριο προς την οδό Ριζάρη αποκόπτεται από τον αναλημματικό τοίχο-δηλώνοντας μέρος του εσωτερικού -προς τη μεριά του οποίου στρέφονται οι διάδρομοί του. Δύο κλιμακοστάσια στα άκρα της μπάρας εξασφαλίζουν την κατακόρυφη κίνηση σε τρεις στάθμες. Είσοδος στο ξενοδοχείο θεωρείται το δεύτερο επίπεδό του που συνδέεται και με την πλατεία. Δωμάτια μονά με μπάνιο διαστάσεων 3,4 x 3,4 και δωμάτια διπλά που πάντοτε τοποθετούνται όμορα, συνθέτουν τη ζωή του ξενοδοχείου, τοποθετημένα ανάμεσα σε τοιχεία 4.5 και 5.5 μέτρων, που διαμορφώνουν την όψη του. Η αύξομείωσή τους προσφέρει ένα παιχνίδι κίνησης του ορίου σε επίπεδο πόλης και δημιουργίας εσωτερικών γωνιών μπροστά από τις εισόδους των διαμερισμάτων. Η όψη του ξενοδοχείου θεματοποιεί την κλίση των πλακών.

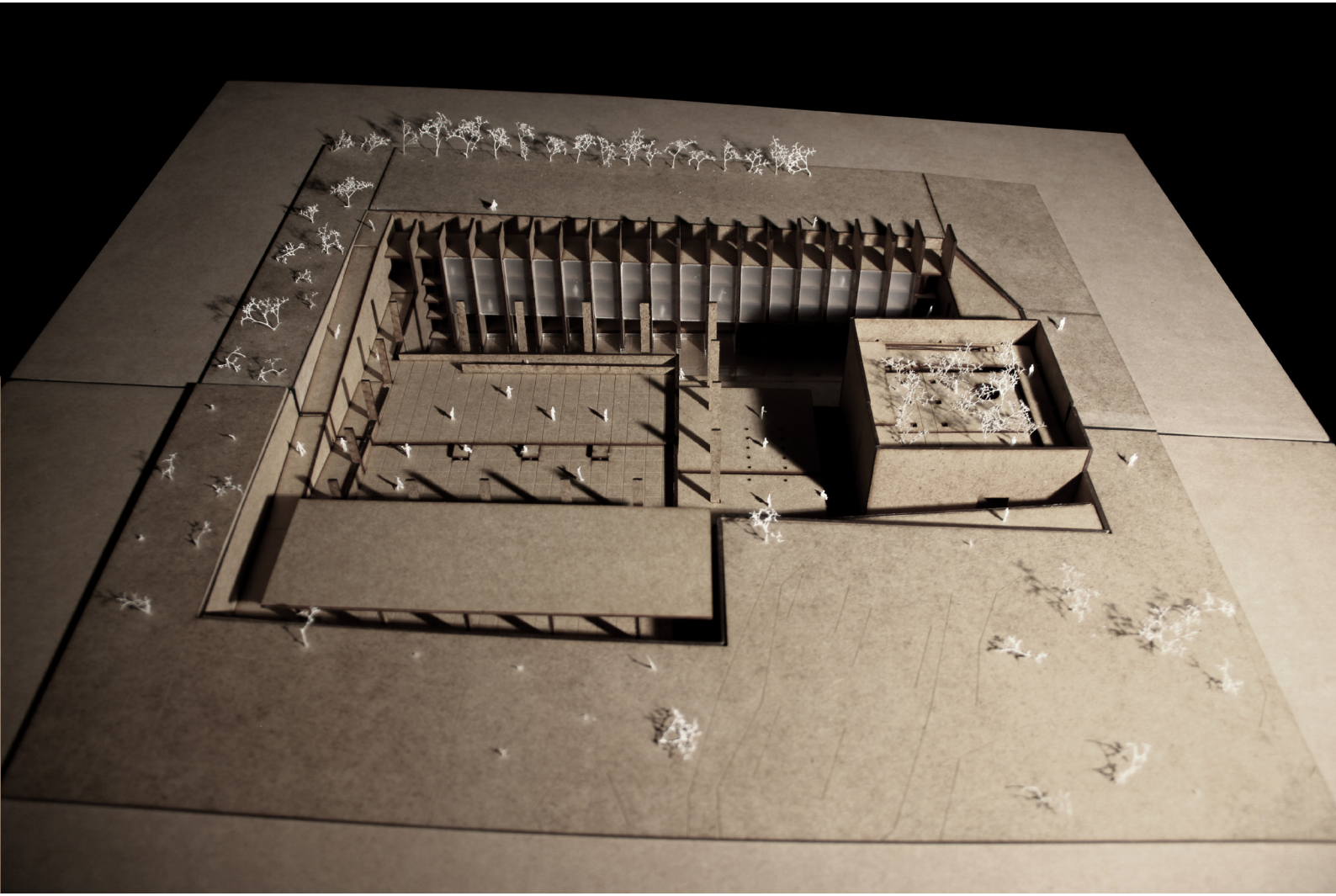
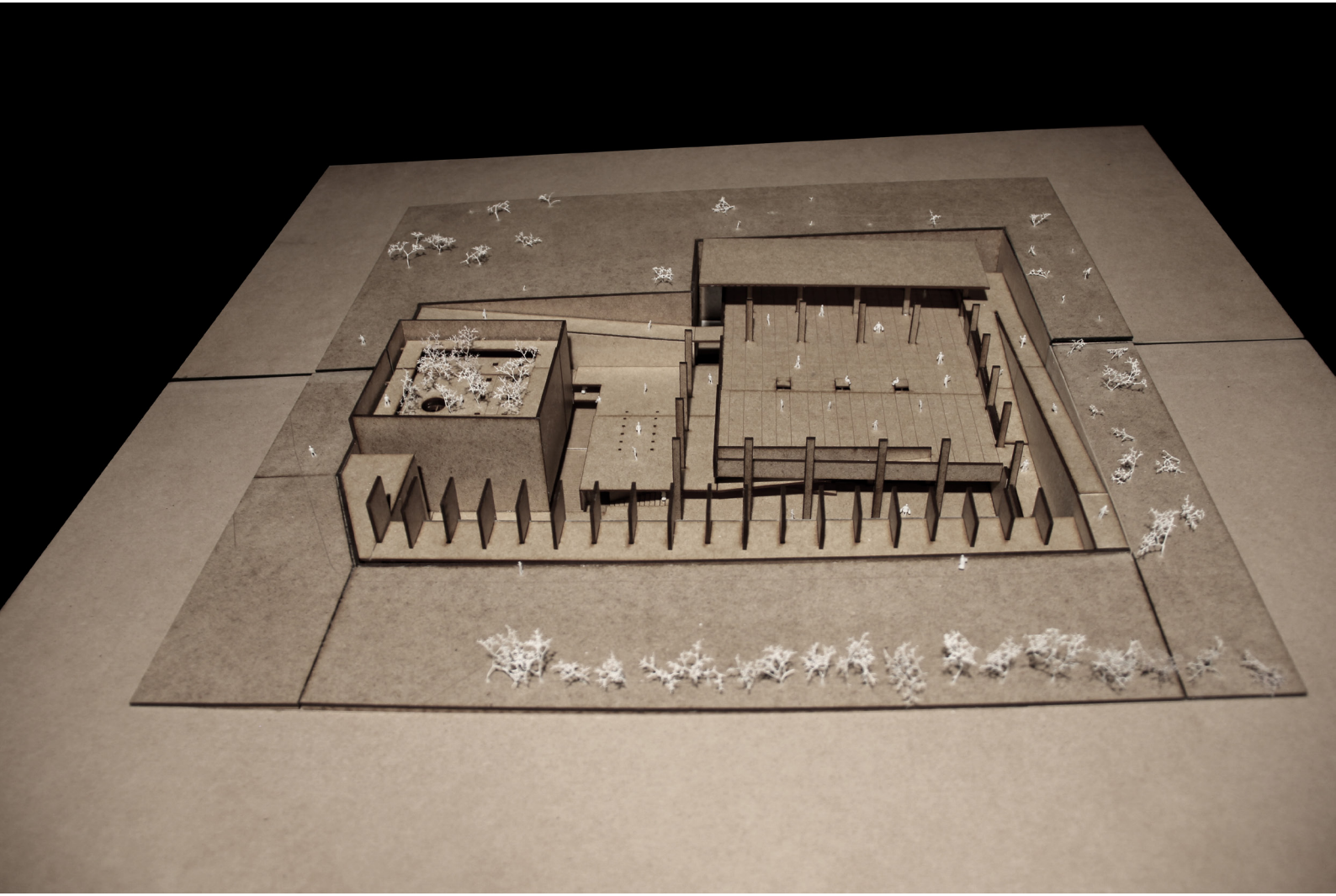
Η αύξηση των διαστάσεων μονάδας υπονοεί και το διαφορετικό χαρακτήρα κατοίκησης. Ο επισκέπτης κατοικεί εδώ διότι επιθυμεί να βρεθεί για ένα σύντομο χρονικό διάστημα κοντά σε όσα τον περιβάλλουν, να χαλαρώσει, να κοινωνικοποιηθεί και να επιστρέψει, όταν το θελήσει. Η άμεση οπτική σχέση του κάθε δωματίου με τον περιβάλλοντα χώρο και οι σαφώς μεγαλύτερες διαστάσεις του καθιστούν τη διάρκεια κατοίκησης εξαρτώμενη άμεσα το χρήστη. Η ένταση της πόλης απουσιάζει, δε βρίσκεται εδώ για να του υπενθυμίζει πως οι ανελέητοι ρυθμοί της τον περιμένουν να επιστρέψει. Η διαμονή μπορεί να διαρκέσει από μερικές ώρες έως μερικές μέρες. Ομοίως με την Κάνιγγος, το ξενοδοχείο τροφοδοτεί και τροφοδοτείται. Εξασφαλίζει στον περιηγητή την παραμονή εντός των ορίων του πάρκινγκ αν αυτός θελήσει να το περιηγηθεί σταδιακά και όχι μόνο στο εύρος μιας ημέρας. Αποτελεί ταυτόχρονα και από μόνο του ένα κίνητρο να επισκεφθεί κάποιος το πάρκινγκ λόγω της προνομιακής του χωροθέτησης πλάι στους χώρους νερού και της ταυτόχρονης παρουσίας χρήσεων που συμπληρώνουν το φάσμα της χαλάρωσης.

Η τελευταία στάθμη του ξενοδοχείου δεν πληρώνεται με δωμάτια. Με αυτόν τον τρόπο δημιουργείται μια δεύτερη όχθη απέναντι στην ήδη υπάρχουσα όπου και καταλήγει το γραμμικό νερό. Εκεί, οι επισκέπτες στεγασμένοι μπορούν να καθίσουν σε άμεση επαφή με το υγρό στοιχείο. Η μπάρα του ξενοδοχείου τερματίζει πάνω σε ένα τοίχο, όπου τοποθετείται ο βατήρας, η άνοδος στον οποίο πραγματοποιείται με μια κυκλική σκάλα από την όχθη.

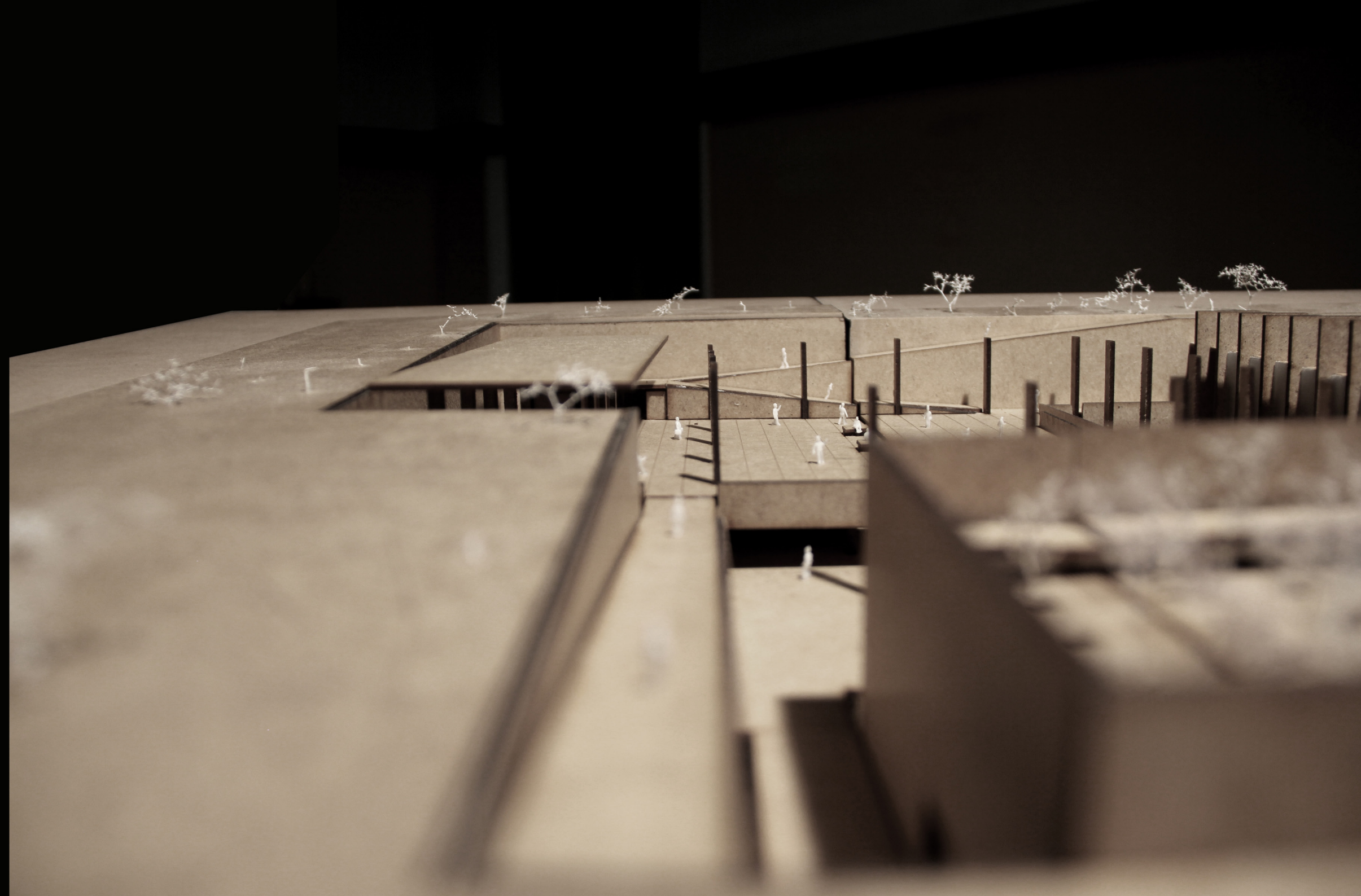

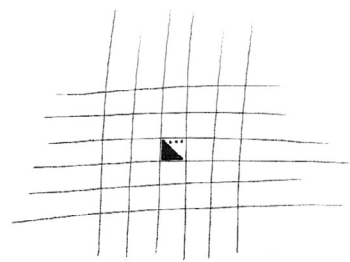

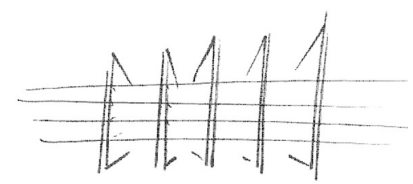

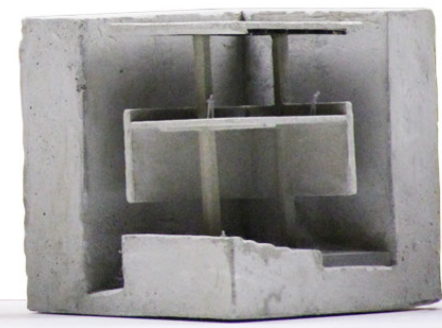
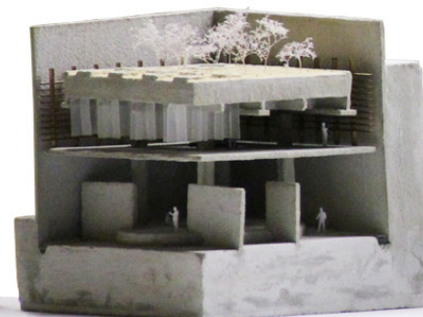
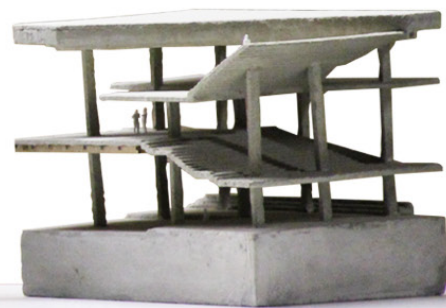
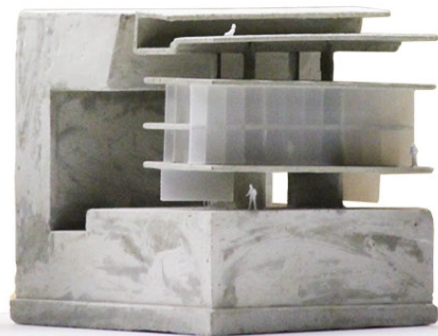
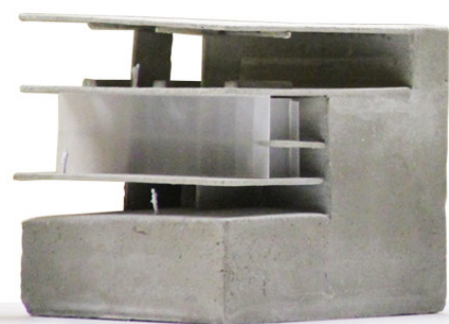

Körner 17

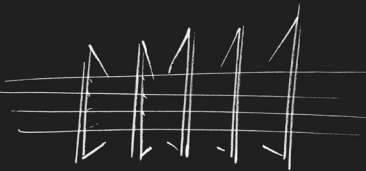

P. J. P.

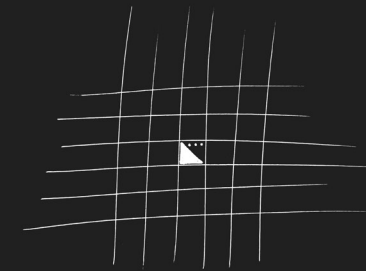

ΜΕΙΟΝ_ΜΗΔΕΝ
Ζωή πέρα από το πάρκινγκ.

SUB_ZERO
Life beyond parking

Ριζο

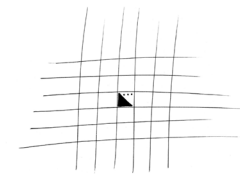

Κίνηση

Επιβλέποντες Καθηγητές:
Ανδρέας Κούρκουλας, Γιάννης Ζαχαριάδης

Συμβουλες:
Γιώργος Νικόπουλος, Νίκος Ρόσσης

Ομάδα:
Κουτσιουμάρης Διονύσιος, Φιορεντίνος Γεώργιος, Χρονόπουλος Αργύρης

ΑΝΔΡΕΑ ΚΟΥΡΚΟΥΛΑ

ΜΑΡΙΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ

ΓΙΑΝΝΗ ΖΑΧΑΡΙΑΔΗ

ΓΙΩΡΓΟ ΝΙΚΟΠΟΥΛΕ

ΝΙΚΟ ΡΩΣΣΗ

ΝΙΚΟ ΜΑΓΟΥΛΙΩΤΗ

ΝΑΤΑΣΑ ΛΕΚΚΟΥ

ANNA ΡΙΖΟΥ

ΧΡΗΣΤΟ ΜΟΝΤΣΕΝΙΓΟ

ΠΟΛΥΞΕΝΗ ΜΠΟΥΡΑΝΤΑ

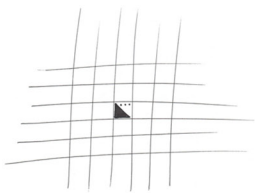
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΧΙΟΝΙΔΟΥ

ΘΑΝΟ ΙΩΑΝΝΙΔΗ

ΘΕΟΔΟΣΗ ΔΡΙΒΑ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΗ ΛΑΜΠΡΟΥ

Σας ευχαριστούμε για όλα.

MEION

ΜΗΔΕΝ